

Golany

Revista de Sant Miquel de Campmajor

Núm. 48 - 2n semestre 2020 - Exemplar gratuït

CONÈIXER LA VALL.

La volta major. (1ª Etapa)

Ruta Plaça de Les Escoles – Can Garça i tornada.

GENT DE CASA. Entrevista a en Joan Noguer.

ACTES CULTURALS ENMARCATS DINS LA NO FESTA MAJOR 2020.

PRIMER CONCURS LITERARI DE LA VALL DE CAMPMAJOR.

Un moment de la competició, jugadors i espectadors.
El 26 de setembre de 2020. Foto: Josep Lluís Castell.

VIDA SOCIAL

Nens i nenes gaudint de l'espectacle del Pallasso Carbassó.
El 26 de setembre de 2020. Foto: Josep Lluís Castell.

Públic gaudint de l'espectacle de Jordi Toniatti.
El 26 de setembre de 2020. Foto: Josep Lluís Castell.

FOTO DE LA PORTADA

La portada és una fotografia presa per en Josep José Bassó el diumenge dia 27 de setembre, durant l'actuació del músic bisbalenc Miquel Abras. Una bonica posta de sol mentre el públic escolta cançons.

2. VIDA SOCIAL.
FOTO DE LA PORTADA.
3. EDITORIAL, *per Josep Lluís Castell.*
4. DES DE LA CASA GRAN. *Actuacions Municipals.*
5. ELS CONSELLS DEL DR. CARRERAS,
per F. Xavier Carreras.
6. CONÈIXER LA VALL.
Grup Fem Camins, per Josep Fort.
8. LES NOSTRES ASSOCIACIONS.
ASSOCIACIÓ DE GENT GRAN DE SANT MIQUEL,
per Pere Farrés.
GRUP DE CARMELLES DE SANT MIQUEL,
per Gerard Capdevila.
ASSOCIACIÓ PINYAROCA, *per Paula Pagès.*
10. GENT DE CASA, *per Alex Navarro.*
13. LES NOSTRES FESTES I APLECS 2020,
per Mònica Arrabal i Josep Lluís Castell.
14. NOTÍCIES BREUS, *Maig - Octubre 2020.*
16. NOTÍCIES DESTACADES, *per Jordi Banal i Oriol Serrà.*
17. EL TEMPS, *per Oriol Serrà.*
ESPORTS. *Àrea d'esports, per Susanna Reixach.*
18. ESPORTS. U.E. Sant Miquel de Campmajor,
per Isabel Casals.
19. OCELLS DE LA VALL DE CAMPMAJOR,
per Albert Escriu.
20. PLANTES I FLORS SILVESTRES, *per Isabel Torres.*
21. REMEIS ECOLÒGICS PER A L'HORT I EL JARDÍ,
per Oriol Serrà.
22. CONCURS LITERARI.
25. ELS NOSTRES CAÇADORS, *per Pere Teixidor.*
26. GEOLOGIA, *per Salvador Sarquella.*
28. LLEGENDES DE LA VALL, *recollida per Elisabet Saus.*
INSECTES INVASORS, *per Elisabet Saus.*
29. CUINA DE CASA, *per Paqui Díaz Aguilar,*
recollida per Alex Navarro.
ENTRENA LA MENT, *per Àngels Navarro.*
30. MOVIMENT DEMOGRÀFIC. *Maig - octubre 2020.*
TELÈFONS I HORARIS.
SOLUCIÓ EXERCICI ENTRENA LA MENT.
FOTO DE LA CONTRAPORTADA, *per Lluís Roura.*
31. FOTOS AQUELL TEMPS, *per Josep Estarriola.*

Normes per a la publicació de cartes i articles.

Golany agraeix les cartes i articles dels seus lectors, i escull amb preferència per a la seva inserció les cartes breus, d'unes 9 línies mecanografiades, i els articles d'unes 45, amb lletra Arial núm. 9. Tots hauran d'anar signats amb nom i cognoms, encara que si es desitja, es publicaran amb pseudònim. L'únic responsable del seu contingut és l'autor. Els articles s'hauran de lliurar, a ser possible, amb suport informàtic. L'adreça és: revistagolany@gmail.com. Queda prohibida la reproducció total o parcial de la revista sense autorització prèvia de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor o els autors.

Benvolguts lectors i benivoludes lectores,

Estem vivint uns temps difícils, incerts i estranys amb la pandèmia provocada pel SARS-CoV-2, per totes les conseqüències i danys col·laterals que comporta. A part del patiment per la malaltia i els difunts que deixa al seu pas (tot i que altres persones no es contagien o ni se n'adonen perquè són asimptomàtiques), hi hem d'afegir els problemes psicològics, físics i econòmics que molts patiran al no poder treballar ni obrir el seus negocis, la qual cosa per a molts suposarà la ruïna. Per a d'altres, el pitjor serà la incertesa, el no saber què fer ni què els depararà el futur. Quan això passi, quina serà la nostra situació econòmica i laboral?

Volem contrastar aquesta situació amb l'esperit emprenedor, optimista, lluitador i solidari dels habitants de la Vall de Campmajor. Aquí ningú es rendeix, tothom planta cara a la pandèmia amb positivitat i solidaritat, aconseguint mascaretes per als centres de salut del nostre entorn, cuidant la nostra gent gran i els nostres petits i preocupant-se'n. No veiem ningú decaigut o rendint-se, molt al contrari, tothom procura tirar endavant iniciatives diverses. S'organitzen actes culturals que gairebé són una festa això sí, asseguts, amb distància social, mascareta i gel hidroalcohòlic, però tots units com una gran família, disposats a col·laborar en tots els projectes. I quan no es poden fer les coses presencialment, es fan telemàticament, a través de les xarxes socials.

No hem pogut celebrar l'aplec de Santa Quitèria, la revetlla de Sant Joan, l'aplec de Sant Ferriol de Falgons, la Festa Major ni la castanyada. Tot ha estat suspès, però no han faltat les cantades de caramelles, les coques de Santa Quitèria i els tallers per a menuts i grans. I això us ho devem a vosaltres: des de l'equip de govern, que està fent una molt bona feina i no para en el seu afany per assolir un major progrés i benestar per a la nostra estimada Vall i la seva gent, fins a les nostres associacions: L'associació la Vall, de la Gent Gran, Pinyaroca, el Grup de Caramelles, el grup Fem Camins, l'Associació d'Emprenedors de la Vall, el Col·lell, el Consell del Poble, la Societat de Caçadors, la Unió Esportiva Sant Miquel, els de la petanca, els voluntaris que han fet les coques de Santa Quitèria, la Lia Bertran, i la Vanessa i el pallaso Carbassó, que tant han fet gaudir la mainada i els adults durant tot el confinament. I no ens oblidem de l'equip de redacció i de tots i cadascun dels col·laboradors de la revista Golany, que amb els seus formidables articles han tret endavant la revista fent una molt bona feina.

Volem que aquest editorial sigui un humil però sentit i merescut homenatge a tots els habitants de la Vall. A tots els que ho feu possible, continueu així, sense rendir-vos, lluitant units contra la pandèmia. La clau està en ser responsables per no contagiar ni contagiar-nos, ser solidaris, actius, optimistes i positius, encarant el futur i qualsevol problema que ens puguem trobar en el camí. No ho dubteu mai: junts ens en sortirem.

Desitgem que el contingut sigui del vostre grat. Bona lectura.

Josep Lluís Castell i Valls
Coordinador de la revista Golany

Golany

Redacció: revistagolany@gmail.com.

Edita: Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor.

Tel. 972 57 46 26 - ajuntament@santmiqueldecampmajor.cat

Veieu Golany on line a: www.santmiqueldecampmajor.cat.

Coordinació i disseny: Josep Ll. Castell.

Equip de redacció: Elisabet Saus i Josep Ll. Castell.

Maquetació i impressió: Impremta Palmada - Banyoles.

Dipòsit Legal: GI-033/1997.

Correcció lingüística: Isabel Roura. Servei Comarcal de Català (CPNL)

Tiratge: 400 exemplars

Col·labora:

Diputació de Girona
221 municipis

ACTUACIONS MUNICIPALS (2n semestre 2020)

ESTAT DEL DEUTE

El deute viu és la totalitat de deute pendent de pagar que té l'Ajuntament procedent de préstecs a llarg termini amb entitats financeres i avals. És a dir, és el capital pendent d'amortitzar més els interessos generats. El deute viu de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor fa referència al préstec per a la construcció de la nova casa consistorial. En data 31 de juliol de 2020, l'Ajuntament va fer l'amortització total del deute per un import de 25.205,11 euros. L'estat actual del deute és de 0 euros.

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE L'EXERCICI 2019

La Comissió Especial de Comptes es va reunir el 2 de juliol de 2020, amb presència de l'alcalde, la regidora d'Hisenda i de l'altre regidor membre de la Comissió, que van emetre un dictamen favorable del compte general per a l'exercici 2019. Un cop transcorregut el període d'exposició pública, en el qual no es van presentar reclamacions ni al·legacions, va ser aprovat definitivament pel Ple Ordinari de data 8 d'octubre de 2020.

D'acord amb els càlculs de la capacitat de finançament derivats del pressupost 2019 i dels ajustaments SEC 2010 previstos, el superàvit de l'Ajuntament ha estat de 65.087,19 euros, amb els quals es va poder fer la liquidació del préstec per valor de 25.205,11 euros. El romanent acumulat al tancament de l'exercici era de 277.901,73 euros.

OBRES REALITZADES DURANT L'ANY 2020

Finançades per la subvenció del Fons de Cooperació Econòmica i Cultural 2020 de la Diputació de Girona:

- Desbrossament i neteja de camins municipals.
- Adequació de la plaça de les Escoles i el seu entorn.
- Adquisició d'un ordinador portàtil.

Finançades per la subvenció de Promoció Econòmica de la Diputació de Girona:

- Disseny i impressió d'un tríptic de la Vall.
- Actualització de la pàgina web.

Finançades per la subvenció de Presidència de la Diputació de Girona:

- Ampliació de la xarxa d'aigua del sector de la Poca Farina i del Sindicat.

Finançades pel Servei d'Assistència i Cooperació Municipal de la Diputació de Girona:

- Arranjaments de camins i marges malmesos pel temporal Gloria.

Finançades per l'Agència Catalana de l'Aigua:

- Retirada d'arbres, restes vegetals i manteniment de les lleres d'una part del Ritort i de la riera de Sant Miquel.

Finançades per Dipsalut:

- Instal·lació d'un sistema de telecontrol a l'abastament d'aigua a la zona dels dipòsits amb plaques solars.

Finançades amb fons propi:

- Adequació d'un aparcament i cartell al camí de Roca.
- Arranjament de la pista de la petanca i el seu entorn.
- Adequació de la sala de plens per fer exposicions.
- Instal·lació de cortines a la sala polivalent (amb la col·laboració de l'Associació de Tennis Taula).
- Col·locació d'un radiador nou al local del Sindicat.
- Canvi dels fluorescents convencionals per fluorescents leds al local de l'associació Pinyaroca i l'Associació de la Gent Gran.

Conveni de col·laboració entre la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor per a l'execució de les obres de tractament de superficial asfàltic al camí del dipòsit d'aigua.

Cartell al camí de Roca. Foto: Oriol Serrà.

RESOLUCIONS D'ALCALDIA I PROPOSTES DEL PLE MÉS RELLEVANTS

- Proposta d'acord del Ple per a l'adhesió al pacte d'alcaldes i alcaldesses pel clima i l'energia.
- Aprovació, si escau, del Pla de Prevenció Municipal d'Incendis Forestals (PPI) de l'ADF l'Estany pel que fa a l'àmbit territorial de Sant Miquel de Campmajor.
- Proposta d'acord de Ple per a la designació de representant i substitut del nou CILMA.
- Aprovació inicial de l'expedient de la modificació de crèdit 2/2020 mitjançant suplement de crèdit i crèdit extraordinari finançat amb romanent líquid de tresoreria, per un import de 82.926,09 €.
- Proposta d'acord del Ple per a l'aprovació de la suspensió potestativa d'atorgament de llicències relacionades amb els usos del sòl corresponent a les activitats d'habitatges d'ús turístic.
- Proposta d'acord del Ple per a l'adhesió a l'Associació de Municipis per l'Energia Pública (AMEP), amb la voluntat d'incidir i apostar per la municipalització de la gestió de l'energia als municipis.

El 9 de juliol van tenir lloc les proves del procés selectiu, mitjançant concurs, per a la contractació laboral temporal a jornada parcial d'un peó de manteniment. La contractació es va fer el 24 d'agost per ocupar interinament la plaça de peó de manteniment.

Degut a la baixa voluntària de l'administrativa contractada el mes de maig, el dia 9/10/2020 es va contractar una nova administrativa, amb contracte temporal, de la borsa de treball del Consell Comarcal. El mes de gener del 2021 es farà el concurs públic per a la plaça definitiva d'administrativa de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor.

DEIXALLERIA MÒBIL

A continuació us informem dels dies del **servei de deixalleria mòbil a Sant Miquel de Campmajor** per a l'any 2020:

3r divendres feiner a la zona de la bàscula (de 9 a 13 h)

HORARIS DELS PLENS MUNICIPALS

Us recordem que les sessions dels plens municipals ordinaris d'aquest any tindran lloc el primer dijous no festiu dels mesos de gener, abril, juliol i octubre, a les set del vespre. Els plens són públics.

PÀGINA WEB

L'Ajuntament ha estat actualitzant la informació i el format de la pàgina web per fer-la més dinàmica i visual així com del portal de transparència que hi està ubicat. Us animem a visitar-la.

www.santmiqueldecampmajor.cat.

MOVIMENT CENS

A 15 d'octubre de 2020, la població censada a Sant Miquel de Campmajor era de 242 persones.

UN PROBLEMA GLOBAL

En els articles del *Golany* bàsicament s'ha parlat de la salut individual, però cada cop som més conscients que també hem de procurar ja, amb certa urgència, per la salut del planeta. Hi ha gent de molt de prestigi estudiant la situació i recentment han fet evident que tenim un problema global tant d'obesitat com de desnutrició com de canvi climàtic. Tres problemes que constitueixen cadascun una epidèmia i que estan íntimament relacionats amb l'ús abusiu que fem dels combustibles fòssils, de la indústria alimentària insalubre i dels horaris i ritme de vida actuals. En definitiva, degut a polítiques econòmiques només de creixement, ignorants del bé comú i de la persona, apareix el que els experts anomenen "sindèmia", que vol dir sinergia —cooperació— entre epidèmies.

Segons l'informe de *The Lancet*, les relacions entre els tres fenòmens són contundents. El canvi climàtic és una amenaça seriosa per a la seguretat alimentària de milions de persones, que veuran els seus cultius arruïnats per la sequera o les inundacions. Al seu torn, el sistema alimentari actual és responsable de gran part de les emissions de carboni que contribueixen al canvi climàtic. Només la indústria ramadera contribueix gairebé al 20 % d'aquestes emissions. Però la cosa empitjora. El canvi climàtic i els problemes de seguretat alimentària augmentaran el risc de desnutrició. Si el cost de les fruites i hortalisses puja, mentre que els productes i paquets ultraprocessats són l'única cosa que podem comprar, els més pobres només podran accedir als productes de mala

qualitat, la qual cosa els farà augmentar quilos, però realment no es nodriran. La cosa és més greu en els països de renda mitjana i tropical, on els efectes del canvi climàtic es sentiran més fortament i on ja patim la doble càrrega de la malnutrició i l'obesitat.

Ho tenim molt lluny, tot això? Crec que vivim en un lloc, ara per ara, privilegiat, tot i que el clima també va canviant: l'aigua no és que sigui un bé abundant i no deixem d'estar immersos en l'economia de mercat i capitalista com tothom.

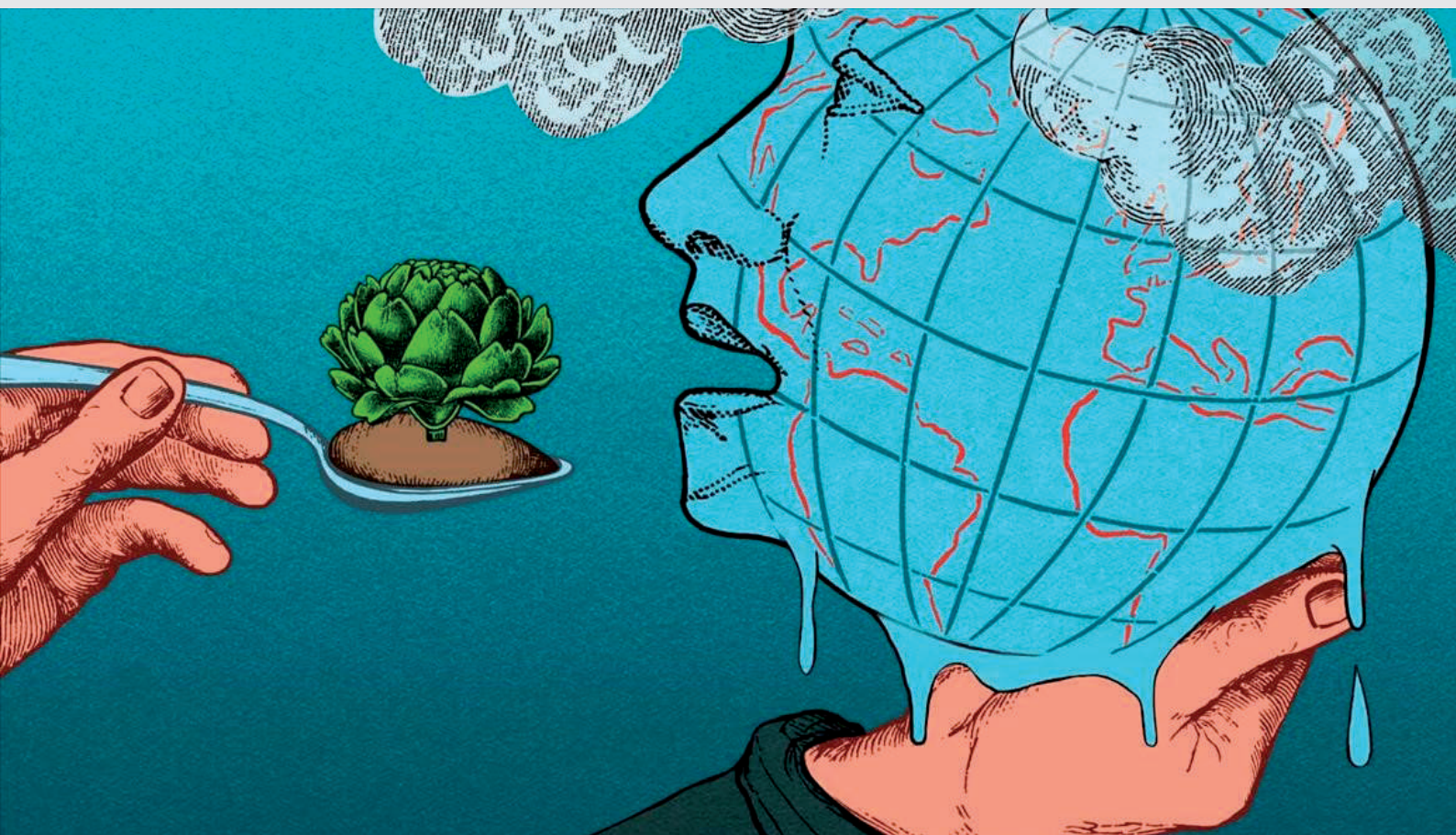
Estem a temps de fer petits canvis i procurar abastar al màxim la sostenibilitat que puguem. El programa recent de l'Agència de Salut Pública catalana ens recomana:

- Fruites i hortalisses, llegums, fruita seca, i vida social i activa.
- Com a beguda, aigua bona, res més.
- Aliments integrals, oli d'oliva verge, aliments de temporada i proximitat.
- Molt poca sal i sucres, poques carns vermelles processades i pocs aliments processats.

Ens veiem amb cor tots plegats —veïns, municipis i comarca— de fer canvis en la producció, distribució, preparació i consum d'aliments? Ens hem de revolucionar per abastar un futur millor.

Salut a totes les polítiques

F. Xavier Carreras de Cabrera

FENT CAMINS PER LA VALL

LA VOLTA MAJOR

Etapa 1: bosc de Can Ginebreda – ermita de Sant Nicolau

El municipi de Sant Miquel de Campmajor té una extensió de 33 km² enclavats en una vall molt bonica que per la seva singular situació geogràfica té uns atractius que la fan molt especial. Està envoltada per un seguit de muntanyes encadenades entre elles que, contemplades des del fons de la Vall, fan que sembli talment un tobogan natural d'una bellesa insuperable.

No hi ha res més bonic que fer una ullada per tots aquests endorrials que envolten la Vall i, al mateix temps, poder contemplar el que tenim al nostre voltant: les diferents espècies de flora i fauna, els rius i rierols, les formacions geològiques o coves i tot el que podem trobar caminant pels diferents paratges que tenim dispersats pel municipi.

En els articles d'aquesta secció descriurem els itineraris que el grup Fem Camins està intentant recuperar i traçar, seguint camins, corriols i pistes forestals, passant per llocs d'interès on podem anar a fer una passejada amb la família, o tal vegada recorreguts més llargs per les muntanyes que ens envolten i que ens portaran a descobrir espais singulars i miradors sobre la Vall que, altrament, ens passarien desapercebuts.

La Volta Major

Començarem per donar la volta completa a la nostra Vall carenant les serres i pics que delimiten el terme municipal, l'anomenarem la Volta Major. Aquest traçat és d'una distància considerable, uns 50 km. És per això que és recomanable que la gent que es disposi a fer-la estigui una mica acostumada a caminar. Per tal de fer-la més accessible, l'hem dividida en sis etapes, d'unes tres hores de durada cada una.

Per poder fer tot el recorregut, seguirem itineraris que ja han estat marcats per diferents entitats com a senders establerts per fer caminades. Es podria començar en qualsevol punt del municipi, però per donar la volta a la Vall, hem triat diferents llocs per començar i acabar els itineraris que venen bé per poder accedir-hi en cotxe i al mateix temps són adequats al temps de recorregut i que enllaçats convenientment ens permetran fer la volta completa a la nostra Vall.

Està previst senyalitzar-ho amb l'ajut del Consell Comarcal del Pla de l'Estant i del Fons Europeu.

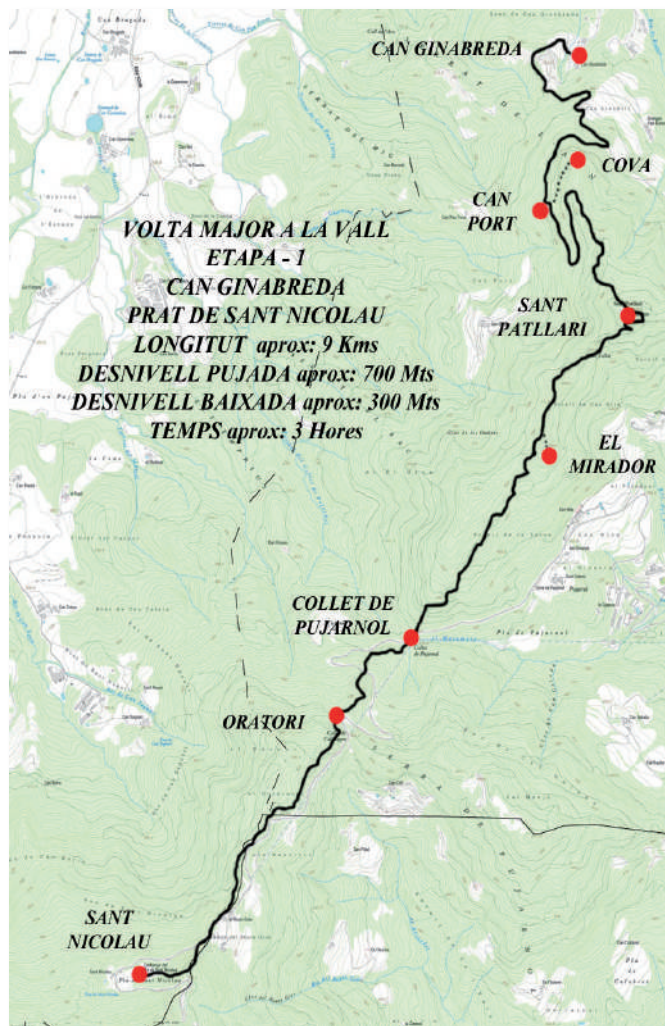
Etapa 1: bosc de Can Ginebreda – ermita de Sant Nicolau

Comencem, doncs, per la primera etapa, que ens porta des del bosc de Can Ginebreda fins a l'ermita de Sant Nicolau.

Deixem el cotxe a l'aparcament del bosc de Can Ginebreda i enfilem la pista que trobem a la dreta de l'aparcament en direcció a Sant Patllari. Aquesta mateixa pista és la que ens portaria a Can Nierga. Tot passant vora el bosc podem contemplar algunes de les escultures que en Xicu Cabanyes ha esculpit al llarg de tota la seva carrera artística. Ara el bosc està gestionat per l'Ajuntament de Porqueres, que té cura del manteniment i de fer-hi esdeveniments d'interès general.

Una vegada hem agafat la carretera que ens portaria a Can Nierga, deixant el bosc a la nostra esquerra, a uns 500 m trobarem a mà esquerra el portal de l'antiga granja de cabres de Can Llandrich i, pocs metres després, també a mà esquerra, agafarem la pista forestal que ens portarà fins a Can Port. Hem de pujar uns 20 minuts de pendent suau. Un cop trobem

la casa deshabitada de Can Port a mà dreta (abandonada des dels anys 60) ens podrem quedar a contemplar la primera vista panoràmica de la Vall de Campmajor. Seguim per la mateixa pista i quan hàgim caminat uns 100 m, a mà esquerra, podem apartar-nos de la ruta i agafar un corriol que ens portarà fins a una cova amagada al mig de plantes i roques mal posades. Un cop tornem a la pista forestal, després d'haver fet uns quatre-cents metres, la pista s'acaba i es converteix en un camí de muntanya. Observem que la vegetació canvia radicalment: es passa del bosc de pins i bardisses a un d'alzines i arboços molt més agradable. Pugem fins a trobar un camí travesser més fresat, l'agafem a mà esquerra i el seguim uns 200 m per arribar a un encreuament de pistes. Les travessem tot recte i per un caminet poc freqüentat pugem fins a la ermita de Sant Patllari. Aquest últim tros té alguns llocs on s'ha de fer servir la reductora, és a dir, hi ha pujades empinades però curtes on no

queda més remei que fer servir bé les cames. Quan arribem a l'ermita de Sant Patllari ja portarem una horeta de camí i haurem superat un desnivell d'uns 350 m. Des d'aquest indret podem contemplar gran part de la província de Girona a llevant, que va des dels contraforts més costaners del Pirineu, l'Empordà i la serralada del Montgrí, fins a la capital, Girona. I per ponent, una part de la Vall de Campmajor.

Un cop fetes les fotos de rigor, agafem el camí que ens portarà fins a una altra ermita, la de Sant Nicolau. El prenem a la part que mira cap a Banyoles: hem d'estar al cas d'agafar el que va cap a la nostra dreta tan bon punt comencem a caminar. El camí segueix serpentejant i amb uns petits espais de baixada on haurem de fer servir la galga, és a dir, el fre de mà. Però això no vol dir que sigui complicat; simplement, cal estar alerta i mirar de posar els peus allà on toca.

Un cop recorregut aquest tros, arribarem a un encreuament de camins anomenat Coll Tallat. Travessem tot recte, agafem més endavant el camí que trobem a la dreta i seguim la carenada que ens porta planejant i pel camí clarament marcat per entremig del bosc. Ara les alzines i l'arboç dominen, tot i que podem veure algun pi de tant en tant. Un parell de kilòmetres més enllà arribem al collet de Pujarnol. Al mig d'aquest recorregut trobem a mà esquerra el paratge del Mirador, lloc en el qual podem albirar la casa de Can Gelada de Pujarnol. Un cop feta la carenada, baixem per llocs una mica creuats amb els que fan servir les bicis. Travessem la carretera de Rocacorba i deixem a mà dreta la pista que ens portaria a Sant Miquel de Campmajor.

En aquest lloc, després de creuar la carretera asfaltada, agafem el camí indicat per als excursionistes, que ens portaria fins a Rocacorba. Aquí ja tot és pujada, encara que de bon fer. El primer tros, fins que tornem a creuar la carretera asfaltada, és el que té una mica més de pendent; el segon, amb un pendent més suau, ens mena fins a l'Oratori, al costat dret de la carretera

que puja al santuari de Rocacorba i que el Centre Excursionista de Banyoles va fer per commemorar l'Any Marià; el tercer voreja la calçada per la part dreta. Podem contemplar a mà esquerra part de la vall de Biert. Continuem fins als Bassiots. Aquí hem de seguir la carretera que puja a Rocacorba uns metres i tot seguit, després de deixar a mà dreta el terme que ens indica el límit municipal amb Porqueres, agafem una pista que, si la seguíssim, ens portaria a la Baga. Agafem el camí dels excursionistes a mà dreta per arribar altre cop a la carretera asfaltada. A mà esquerra deixem la casa del Roure Gros i caminem uns metres més per la calçada asfaltada. A la nostra dreta podem veure la Vall de Campmajor. Un cop trobem el camí de pujada tornem a trencar a mà esquerra després del tancat de la casa. Trobarem un filat de pastor elèctric. Aquí el camí no està tan concorregut i hem de vigilar per seguir-lo, tot i estar indicat. Aquest tros té un encant especial pel seu traçat serpentejant, ple de fulles i pedres mal posades, que el fa diferent del que hem trobat fins ara. Aquí tenim dues possibilitats: una, anar seguint el camí indicat que es fa servir per pujar a Rocacorba i en poca estona arribarem al collet de Puigderic, on a mà dreta podem agafar la carretera asfaltada que baixa de Rocacorba i arribar al pla de Sant Nicolau; i l'altra, un cop fets uns 200 metres a mà dreta, podem agafar un corriol que ens porta quasi de planer al pla de Sant Nicolau, tot travessant un tros de bosc on queda patent que hem arribat a la zona obaga de la Vall. Des d'aquest indret podem contemplar la serralada dels Pirineus. En un extrem de l'esplanada hi trobarem un castanyer centenari, catalogat com a monumental, i la font que porta el mateix nom del paratge. En aquest punt acaba aquesta primera etapa de la Volta Major, amb una durada d'unes 2 hores i mitja i 9 km de recorregut, aproximadament.

Josep Fort i Olivella, del grup Fem Camins.

PASEJADES PELS BOSCOS I CAMINS DE LA VALL

Plaça de les Escoles – Can Garça i tornada

En aquesta pàgina que hem obert per explicar-vos rutes per caminar per la nostra Vall, també hi volem posar petites passejades per a les persones a qui us agrada sortir una estona a estirar les cames i que alhora siguin aptes per la mainada.

Podent ser una manera de fer esport i de conèixer els racons, la flora, els animals que deambulen pels boscos i camps i qualsevol altra cosa relacionada amb la Vall.

La primera que us fem arribar, surt de la *Plaça de les Escoles*. Seguint pel pont nou (que hi ha just al darrere dels vestidors del camp municipal de futbol) i que creua el rec de l'*Arn*, continuarem pel camí que hi ha entre el camp de cultiu i l'esmentat rec fins a arribar a la carretera que ens portarà, a mà esquerra, a l'*alberg Sant Miquel*. Un cop arribarem a la bifurcació de la pista (per la dreta aniríem al barri de la Poca Farina), agafarem el camí a l'esquerra que ens portarà cap a la casa del *Corral* i més endavant, a la dreta, al *barri de Sant Martí*, també conegut com el de *Santa Quitèria*. Fins aquí haurem caminat una mica més d'un kilòmetre.

Un cop en aquest punt, trobarem l'església a la nostra esquerra i la casa de turisme rural *La Canova* a la dreta. Seguirem uns 100 metres i deixarem a la nostra esquerra la carretera que va a *Can Jofre*, per seguir uns pocs metres més i just al davant de l'indret on hi ha el lloc amb la màniga per agafar el bestiar, entrarem al prat que queda a la nostra esquerra per la maneta del pastor elèctric que guarda les vaques. Un cop haurem passat i tancat una altra vegada el fil elèctric continuarem tot recte, prat amunt, fins a trobar uns altres prats que antigament eren camps de cultiu i que s'anomenen *La Bruguera*. Aquí el camí travessa just a l'indret que parteix els dos camps i on el bosc hi fa una mica d'entrada. Un cop al bosc anirem seguint el camí que puja una mica per l'esquerra del caire i amb cinc minuts ens plantarem al rec de *Can Ripoll*. Es un espai en el que quasi sempre hi ha aigua i on els senglars s'hi van a rebolcar, i el lloc on per temps l'aigua brollava de la font de *la Borada*, ara perduda però on l'aigua encara hi regantella.

El travessarem just a l'esquerra a on el rec fa una paret i ens enfilarem pel corriol que formen els xalions i un cop superats aquests anirem planejant per una pista forestal convertida en corriol i a uns 500 metres agafarem a la nostra dreta la pista de bosc que ens portarà fins a la part mitjana de *la serra de Ginestar*. Aleshores ja haurem fet uns cent metres de desnivell i un kilòmetre i mig de camí més, tot passant per un bosc barrejat de pins, alzines, algun roure i arboços, dominats per un sotabosc molt espès en el qual predomina el sempre espinós aríjol.

Un cop a la part alta, baixarem suaument, passarem per un tros de pista a on hi ha uns quants biots que els senglars fan servir per beure, refrescar-se i rebotcar-se en el fang, la qual cosa els permet deslliurar-se dels paràsits i les ferides que poden portar. Seguirem uns 500 metres de camí força planer per agafar a l'esquerra la pista que ens portarà, en pocs metres, també a l'esquerra, a la casa de *Can Garça*, en estat ruïnós i amb unes alzines centenàries que li fan ombra.

A partir d'aquí seguirem la pista forestal que ens portarà, amb uns cent metres de desnivell i uns 400 metres de baixada, a una altra pista que, a la dreta, ens conduiria a la casa anomenada *Les Cases*, però que nosaltres agafarem a l'esquerra per arribar al cap d'uns 700 metres planers a *Can Jofre*.

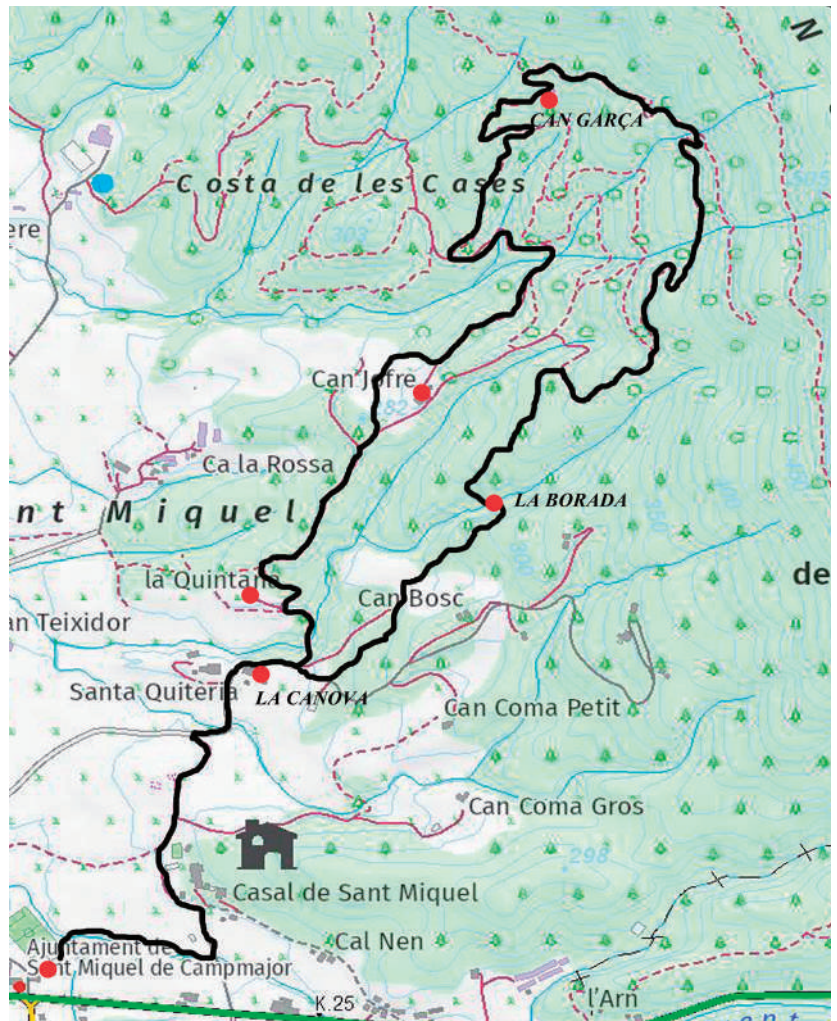
Quan arribem a la casa, i per tal de passar una mica allunyats d'ella, agafarem a la nostra dreta, els prats que l'envolten, per finalment, trobar la carretera que porta a la casa i seguir-la en l'altre direcció. A uns 600 metres deixarem a la nostra dreta la casa *La Quintana* i a uns 200 metres més, la carretera que anteriorment hem fet servir per la pujada. Aquí tornarem pel mateix camí d'anada però en direcció contrària.

En total haurem fet uns set kilòmetres en unes dues hores i mitja.

Aquest recorregut es pot escurçar tot començant al barri de *Sant Martí* i estalviar el tros des de *la Plaça de les Escoles* fins al barri que es d'un kilòmetre d'anada i un kilòmetre de tornada.

Hem de fer notar que aquests camins no estan senyalitzats, però creiem que són de fàcil seguiment.

Josep Fort i Olivella, del grup Fem Camins.

Les nostres associacions

ASSOCIACIÓ DE GENT GRAN DE SANT MIQUEL

La nostra associació continua activa. Malgrat això no s'han pogut fer activitats al llarg d'aquest últim semestre, per culpa de les restriccions proposades per evitar la propagació de la pandèmia per la COVID-19.

Des de l'associació, esperem poder seguir programant noves activitats ben aviat.

Pere Farrés i Ribé

GRUP DE CARMELLES DE SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR

Des del passat mes de març i fins a mitjans del mes d'agost, el grup va estar sense fer cap assaig, tot i que el dia 21 de juny va publicar per xarxes socials un petit vídeo de part de cançons que cadascú cantava des de casa (al costat d'alguns cantaires de la coral La Vall del Terri) per commemorar el Dia Internacional de la Música.

Posteriorment al reinici dels assajos durant el mes d'agost, els cantaires es van anar trobant a l'aire lliure i respectant les normes de seguretat fins a finals de mes de setembre, quan també es va fer una gravació per tal de participar en els actes culturals que es van fer en lloc de la tradicional Festa Major.

A partir del mes d'octubre els assajos tenen lloc al local polivalent situat sota l'Ajuntament i seguint totes les normes d'higiene i seguretat.

No s'ha pogut fer cap actuació en directe a causa de la pandèmia de la Covid-19.

Gerard Capdevila i Campàs

ASSOCIACIÓ PINYAROCA

Associació Pinyaroca

L'associació de joves i famílies de la Vall, com totes les entitats i població en general, ha patit l'impacte que ha suposat el virus de la Covid-19. En un curs normal, s'hauria fet casal i ja estaríem immersos en mil i una activitats. Però no ha estat així.

El maig, l'Ajuntament ens comunicava que, davant de la situació que s'estava vivint i amb el precedent del període de confinament, no autoritzaven que a la Vall hi hagués un casal d'estiu municipal. L'associació, conscients de la gran necessitat dels infants de socialitzar-se i tenir un espai per compartir vivències i veient que altres municipis de la comarca tiraven endavant els casals (amb petites variacions logístiques i de ràtios), va intentar convèncer l'Ajuntament, però no va ser possible. Amb la motivació que generaven les ganes que els nens i nenes poguessin gaudir d'un bon estiu a la Vall, es van proposar activitats setmanals: dos dies a la setmana es van organitzar dinàmiques a l'aire lliure, amb mesures higièniques i l'autoresponsabilitat de les famílies, de diverses temàtiques. Es va fer ball (zumba), màgia, landart (taller creatiu a la natura), percussió, tallers d'art, un taller sobre el paleolític, excursions per la Vall i una nit d'observació d'estrelles. Aquestes activitats sí que van tenir el suport de l'Ajuntament.

Van assistir-hi uns dotze nens i nenes en total, tots socis i sòcies de Pinyaroca, tot i que les activitats eren obertes a infants de tota la Vall. Donem les gràcies a les persones que van conduir els tallers i que amb moltes ganes i empena van compartir una estona amb els infants. I en especial a la Lia Bertran de Can Batista, que va fer els tallers d'art; en Ramon Santacana, que ens va acompanyar en l'observació d'estrelles; l'Adela i en Joan, que van voler acollir l'observació aquella nit a Collferrer; la Carol de Can Teixidor, amb el taller del paleolític, i també la Laia de Can Plana, per la seva bona predisposició i per acompanyar els nens i nenes en aquestes circumstàncies tan especials.

I què es planteja l'entitat aquest curs? Per ara s'ha organitzat una activitat setmanal de creativitat, guiada per la Lia de Can Batista, els dijous a la tarda a l'espai la Roqueta. Hi ha moltes ganes de seguir amb les propostes que el confinament va obligar a deixar enrere: ioga per a adults, les tardes de jocs de taula, etc. Però la logística que ara s'imposa no és fàcil, i això fa que se n'hagi de replantejar molt bé tota l'organització.

Qualsevol activitat, taller o acció que es porti a terme des de l'associació es farà saber a través dels canals de Whatsapp de la Vall perquè tothom qui vulgui hi pugui participar.

L'entitat continua oberta a aquelles famílies i joves que vulguin formar part de la dinàmica de l'associació i aportar-hi idees: pinyaroca.campmajor@gmail.com.

Text i fotos: Paula Pagès i Barba

Taller de percussió amb Pau Puig.

Taller d'Art amb Lia Bertran.

Taller sobre el paleolític amb Carol Desel.

Taller de Zumba amb Ona Puigdevall.

JOAN NOGUER

En Joan de Collferrer

En Joan Nogué viu a Collferrer, a Falgons, des de mitjans de l'any 2010 amb la seva dona, l'Adela Algueró, infermera especialitzada en geriatria. El matrimoni té dos fills, la Irene, nascuda el 1984, i en Borja, nascut el 1989.

Podríem haver plantejat aquesta entrevista parlant del catedràtic de geografia humana i professor universitari internacional del qual se'n detalla la seva biografia en diverses pàgines web serioses, com la de la UdG o Viquipèdia, però el que més ens interessa és conèixer la part més humana, si és possible, d'aquest veí nostre, col·laborador en tot i per tot, el nostre amic. Ha estat un plaer arribar a descobrir-ho i traslladar-vos-ho en les seves pròpies paraules. Des d'aquí, el nostre agraïment pel seu temps i la seva sinceritat.

En Joan en una foto de l'any passat a Collferrer. Foto de Gemma Ventura

GOLANY - Ens agrada saber d'on venen els entrevistats que, com jo mateixa, no han nascut a la vall. Quines són les teves arrels, Joan?

JOAN NOGUÉ - Jo tinc dos orígens rurals, per part de pare i de mare, de dos llocs molt diferents, la Garrotxa i l'Empordà, concretament l'Alt Empordà. El meu pare, que era de Cistella, a prop de Figueres, era mestre i es va traslladar a l'escola d'Hostalets d'en Bas. Allà hi va conèixer a la meva mare, es van casar i hi vam néixer els cinc fills. Encara hi ha la casa pairal, on viu un dels meus germans. Al cap d'uns anys, el pare es va traslladar a Castellfollit de la Roca per fer-hi de mestre i allà és on hi vaig viure més anys, en realitat. La meva mare hi va viure fins fa ben poc. Aquests dos orígens, que representen dos paisatges molt diferents, sempre els havia viscut a casa. Per exemple, el meu pare enyorava la tramuntana i el paisatge empordanès que havia viscut de jove, molt diferent del de la Garrotxa. I és cert: si compares els dos paisatges, t'adones que la llum, el color, i fins i tot les formes de cultivar la terra i de viure-la eren -són- molt diferents. Jo m'adonava perfectament d'aquest contrast quan sortíem d'Hostalets i anàvem a la casa pairal de Cistella.

Quan penso en aquests anys d'infantesa, se'm barregen escenes i sensacions ben diferents, però totes plaents: des del ramat d'ovelles del meu oncle de Cistella fins als pintors paisatgistes que venien sovint a Hostalets a pintar. A vegades penso que aquesta presència constant de pintors de paisatge davant de casa, al carrer Teixeda dels Hostalets, o pels voltants del poble, ens va influir a mi i també a un dels meus germans, tot i que de maneres diferents: jo, dedicant-me a la geografia, i ell, esdevenint a la llarga pintor i professor a la Facultat de

Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Potser va ser una influència inconscient, no ho sé.

G - Potser de manera inconscient sí, però ja li donaves un valor al paisatge. Tenies la sensibilitat i predisposició per valorar-ho. Com et vas sentir en un poble com Castellfollit?

J.N. - L'anada a Castellfollit va representar un petit xoc, perquè no deixava de ser un canvi. No és que Castellfollit fos molt gran, però era un poble totalment

industrial i, per tant, molt diferent dels Hostalets o Cistella. A més, jo ja entrava en l'adolescència i aviat vaig deixar l'escola de Castellfollit per anar a l'institut d'Olot...i d'Olot, als 18 anys, salto a Barcelona, la gran ciutat. A Barcelona hi vaig viure uns quants anys, els anys de la transició política, precisament. Anys, per tant, molt moguts, políticament i socialment parlant. I això es notava molt en una universitat jove i molt dinàmica com era la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

G - Què vas estudiar a l'Autònoma?

J.N. - M'agradava la història i vaig començar a estudiar aquesta matèria. Però un cop a l'Autònoma, on aleshores hi havia un pla d'estudis molt transversal, molt obert i teníem assignatures d'altres àmbits, em va començar a agradar la geografia. De geografia vaig tenir dos professors que em van marcar molt des del primer any. Un era l'Enric Lluch, germà gran de l'Ernest Lluch. L'Enric era un gran savi, una persona extraordinària que aquest país no ha sabut aprofitar prou bé. L'Ernest el venerava: sempre deia que del seu germà Enric ho havia après tot. L'Enric Lluch era professor de Geografia Humana i tenia una concepció de la geografia molt integral. Creia que els elements físics i naturals no s'entenen sense els elements antropològics, els humans, i viceversa. Sabia transmetre molt bé aquesta interacció natura/cultura i concebia l'estudi del territori com a una eina per transformar el món i fer-lo millor. Tenia una concepció molt social del coneixement i en aquells moments tan especials això ens va marcar a molts. L'altra professora que em va influir va ser la Maria Dolors Garcia Ramon, acabada d'arribar dels Estats Units. Venia amb idees renovades, fresques, i va acabar dirigint la meva tesi doctoral.

G - De què anava la teva tesi doctoral?

J.N. - L'elaboració de la tesi doctoral em va permetre madurar

molt, intel·lectualment parlant. Vaig fer un estudi sobre la percepció social del bosc. Volia demostrar que en l'estudi de les relacions de les societats amb el seu medi no n'hi ha prou en tenir en compte les relacions de tipus econòmic, pràctic, utilitarista. També hi pesen molt les relacions de tipus sensorial, emotiu, afectiu, simbòlic, cultural. En aquells moments aquest tipus de dimensions no es tenien massa en compte i la tesi volia demostrar que són tan importants com les altres, o més. En aquest sentit, no va ser una tesi fàcil, perquè anava a contracorrent. Em va ajudar molt el fet d'entrar en contacte amb el professor Yi-Fu Tuan, nord-americà d'origen xinès, que va escriure un llibre el 1974 que avui ha esdevingut un autèntic clàssic: 'Topofília'. Hi explicava el perquè la gent se sent part d'un lloc, perquè en uns llocs ens sentim bé i en d'altres no, perquè ens atrauen determinats paisatges, etc., etc. Ell havia estat un dels impulsors de l'anomenada «Humanist Geography», o Geografia Humanista. Aquí no en parlava ningú, però als Estats Units ja s'estudiava i per això m'hi vaig desplaçar.

Curiosament, ves per on, quasi al final de la meua trajectòria professional (tinc seixanta-dos anys), he retrobat aquest fil a Collferrera. Vist en perspectiva, a vegades penso que, en realitat, no estic fent res més que portar a la pràctica el que fa uns anys havia teoritzat.

G – Explica'ns les teves vivències als Estats Units

J.N. - Per poder anar-hi, vaig demanar una beca d'estudis postdoctorals, que se'm va concedir. I aquí comença una altra experiència extraordinària, que t'acaba marcant la resta de la teua vida. Vaig marxar amb l'Adela i la Irene, que ja tenia dos anys i, per tant, ella va anar a pàrvuls allà. Tota una aventura! Vivíem en unes casetes de la universitat, amb veïns de tot el món, molts de la nostra edat. Vivíem molt en comunitat i ens ajudàvem amb les criatures, organitzàvem àpats i festes, fins i tot teníem un hort ecològic col·lectiu! Va ser una experiència molt enriquidora, en tots els sentits.

L'Adela i la Irene en una festa del barri de Madison
Foto d'arxiu familiar

«Curiosament, ves per on... he retrobat aquest fil a Collferrera. Vist en perspectiva, a vegades penso que, en realitat, no estic fent res més que portar a la pràctica el que fa uns anys havia teoritzat.»

G – I quan vas tornar a casa, què vas fer?

J.N. - Vaig seguir un temps més a la UAB i més tard, en crear-se la UdG, em vaig traslladar a Girona. Aquest procés de creixement i consolidació de la UdG també ha estat un repte apassionant, com ho han estat els quasi quinze anys de direcció de l'Observatori del Paisatge de Catalunya (www.catpaisatge.net), que m'han permès portar a la pràctica allò que explicava a la universitat. He deixat fa poc la direcció d'aquest ens, just quan entrava com a membre numerari a l'IEC, l'Institut d'Estudis Catalans, la nostra acadèmia nacional de la llengua i de la cultura. Ara mateix, doncs, compagino la vida universitària amb les tasques dins l'IEC. Considero que en aquests moments d'atacs continuats a la nostra identitat nacional, treballar per l'IEC és la millor aportació que puc fer al país. A més, l'IEC és totalment interdisciplinari i, si bé jo m'he format com a geògraf, sempre m'ha agradat la transversalitat, és a dir relacionar-me amb persones d'altres formacions i orígens professionals i això, a l'IEC, és el pa de cada dia.

G – Hi vas des de Collferrera?

J.N. - Sí, és clar. Ara ja hi vivim tot l'any. Mentre no em jubili del tot, intento compaginar aquestes activitats externes amb la feina de casa. Mira, Collferrera no és només el lloc on vivim, sinó també una experiència de vida, personal, anímica, de tot tipus. Em passo hores i hores desbrossant, refent les velles feixes i els antics quintars abandonats durant dècades, recuperant prats, fent llenya, etc. No ho atrapo, ja ho sé, però ho intento. M'agradaria tornar a donar vida a aquest racó de món. Em passo moltes estones contemplant el Montner i el Golany i pensant que el mateix que jo estic mirant ho miraven també els primers estadants de la casa, allà pel segle XII. I se'm posa la pell de gallina....

G – Deus haver après moltes coses aquí dalt....

Moltes. I de temes sobre els quals abans no havia parat prou atenció. Per exemple, el tema de l'energia. T'he de confessar que d'ençà que estem aquí dalt he entès molt millor el món de l'energia. Quan no et subministren l'electricitat i l'has d'aconseguir tu mateix a través de plaques fotovoltaïques, aprens a estalviar-ne el consum i, sobretot, aprens una altra cosa: que ens estan enredant com una persiana. Per què hem de dependre de les multinacionals elèctriques quan podríem ser perfectament autosuficients? Com pot ser que això passi en un país mediterrani, on anem sobrats d'hores de sol? En aquest sentit penso que els micropobles com Sant Miquel tenen un potencial enorme i poden mostrar a la ciutat i al conjunt de Catalunya que és possible imaginar un model energètic alternatiu, basat en l'autogestió i les energies renovables. Per aquest tema i per molts d'altres, estic totalment convençut que el futur és en els micropobles. Podem esdevenir un laboratori,

«... estic totalment convençut que el futur és en els micropobles. Podem esdevenir un laboratori, un espai d'assaig de nous models energètics, de noves formes de governança, de noves formes de relació social..»

un espai d'assaig de nous models energètics, de noves formes de governança, de noves formes de relació social. Un exemple: amb un company de la Universitat Pompeu Fabra estem desenvolupant un projecte de recerca amb el títol 'Geografies Creatives' en el que volem demostrar que, en aquests moments, els espais rurals estan esdevenint la seu de desenes de projectes de creació artística que, fa només uns anys, es solien localitzar exclusivament a la ciutat. Centres d'art, residències artístiques, espais de dansa i de teatre, tallers de ceràmica, espais de ioga i meditació, guiatge per boscos madurs i terapèutics i desenes d'activitats i de grups similars busquen ara entorns com el nostre per desplegar-hi el seu projecte creatiu. Són desenes de persones creatives, sensibles, que no perden els seus lligams amb la ciutat, però que han arribat a la conclusió que en entorns com el nostre treballen més a gust, s'inspiren més...i, el més important, viuen millor. Això és així (i ho serà més encara després de la Covid-19) i, en canvi, des de determinades esferes del poder, se segueixen contemplant els micropobles com a àrees pràcticament marginals, que donen per quatre pagesos, una miqueta de turisme rural i poca cosa més. Els hem de demostrar que, molt probablement, aquí rau la llavor de noves formes de vida, de noves activitats laborals respectuoses amb el medi, de noves formes de creació i d'organització social i política. Però els primers que ens ho hem de creure som nosaltres!

G – Has parlat de la teva doble experiència de viure en una casa quasi enmig del bosc i, ahora, en un poble petit. Com et vincles amb el poble?

J.N. - Ni l'Adela ni jo ni els nostres fills concebem viure en un lloc sense involucrar-nos-hi de ple, sense compartir els seus anhelos i també les seves pors. Hem viscut a molts llocs i sempre ho hem fet així. No ho sabríem fer d'altra manera. Tot el que et comentava abans no té sentit si no és amb esperit comunitari. Potser l'Adela té una miqueta més de temps que jo i per això s'ha involucrat més a fons amb l'Associació la Vall o amb la Festa de Falgons, per posar un parell d'exemples. Jo faig el que puc, però sempre intento ajudar en la mesura de les meves possibilitats. El que sí que tinc molt clar és que Sant Miquel és ara el meu poble i això ho poso en pràctica sempre, des de portar algun seminari o acte al poble fins a quedar per un dinar de treball als hostals del poble, i no pas en un restaurant de Banyoles o de Girona.

G – Com veus el futur de la vall des del teu punt de vista professional?

J.N. - Com et deia abans, tant des del punt de vista personal com professional, jo veig el futur de la vall amb molt d'optimisme... sempre que les coses es facin bé. Si apostem per una agricultura i ramaderia més sostenibles, per un turisme no massificat, per noves activitats laborals creatives i amb valor afegit i, en general, per empeltar de qualitat tot el que fem i d'una punta a l'altra de la vall, serem l'enveja. Però si ens deixem emportar per la cobdícia i el diner fàcil, per la massificació de tota mena, estem perduts. Mira, com a geògraf tinc sempre el mapa al cap: Sant Miquel és a un pas de Banyoles-Girona i d'Olot. Tinguem-ho clar. Això ens dona grans avantatges, però també té els seus riscos. En l'àmbit turístic, volem seguir el model de Santa Pau? En l'àmbit urbanístic, volem seguir el model d'urbanisme expansiu de molts pobles veïns? Si és així, la mediocritat i la banalització estan garantides i el futur no té cap mena d'interès. Com veus, no estem exempts de perills i hem d'anar molt amb compte amb les decisions que prenem, però tenim un avantatge en relació amb altres territoris veïns: tenim un paisatge extraordinari i una gent que se l'estima.

Una conversa entre veïns i amics en un dia assolellat de tardor que a tots dos se'ns va fer curta.

Alex Navarro i Simón, de la Cadevall d'Oliveres

En Joan en el seu discurs d'ingrés a l'Institut d'Estudis Catalans, el febrer 2017. Foto a www.scot.cat

Enllaços d'interès:

- <https://www.youtube.com/watch?v=XpLpgj4QLx4>
Conferència d'ingrés d'en Joan Nogué a l'IEC.
- <https://www.catorze.cat/noticia/14540/joan-nogue-natura-et-demostrano-saps-tot>
Entrevista de Gemma Ventura del juliol, 2020.
- [https://ca.wikipedia.org/wiki/Joan_Nogué_i_Font](https://ca.wikipedia.org/wiki/Joan_Nogu%C3%A9_i_Font).
- https://www.udg.edu/ca/directori/pagina_personal?ID=2000330.

Nota de redacció:

És ben conegut que a Golany tenim el costum de respectar el més possible les expressions i llenguatge de l'entrevistat i aquesta no ha estat una excepció.

Degut a la pandèmia provocada per la Covid-19, es van suspendre totes les festes i aplecs que se celebraven al nostre municipi, però s'han fet activitats relacionades a través de les xarxes socials.

APLEC DE SANTA QUITÈRIA: Dia 3 de maig. *En Carbassó i les coques de Santa Quitèria.* El pallasso Carbassó va tornar a aparèixer en un nou vídeo en el qual va emplaçar els petits de la Vall a fer les coques de Santa Quitèria a casa seva i penjar-ho a Instagram. <https://youtu.be/YNNOCrPUCwg> el 10/05. **Dia 10 de maig. En Carbassó i la recepta de les coques de Santa Quitèria.** El nostre pallasso preferit, va explicar als minyons de la Vall, la recepta de les coques de Santa Quitèria perquè les poguessin fer i pujar-les a Instagram tal com els havia demanat el en la seva aparició del 3 de maig. <https://youtu.be/hQ6q-8Jj-0cY>. **Dia 22 de maig. Missatge institucional de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor** amb motiu de la festa de l'aplec de Santa Quitèria. <https://youtu.be/2LytDJupECA>. **Dia 23 de maig. En Carbassó i la sorpresa de Santa Quitèria.** El pallasso Carbassó celebrava juntament amb ella que la Quitèria feia 10 anys: <https://youtu.be/dFsKthrpPyY>. **Dia 23 de maig. Santa Quitèria 2020, preparació i benedicció de les coques de Santa Quitèria.** L'Ajuntament ens va sorprendre amb un vídeo en el qual vam poder veure que, tot seguint les normes de seguretat establertes per les autoritats sanitàries, aquella setmana havien fet el possible per mantenir la tradició i tenir les coques a punt i vam poder veure la benedicció de les coques. <https://youtu.be/ZleYYjWQlh4>. **Dia 24 de maig. Bateig de la Quitèria**

(Fa 10 anys) i Mostres de coques que han fet els nens de la Vall. https://www.youtube.com/playlist?list=PLBoDuq_Ekz_nQDCXbgmmq7jqidKtRvqT-

REVEL·LA DE SANT JOAN: Només es va poder celebrar a les cases en petites reunions.

APLEC DE FALGONS: Dia 13 de setembre. *En Carbassó va de festa.* En aquest vídeo, el pallasso Carbassó es lamentava que s'hagués suspès l'aplec de Sant Ferriol de Falgons a causa de la Covid-19, però tenia una bona notícia: va anunciar a la mainada de la Vall que seria a l'escenari en els Actes Culturals de Tardor: <https://youtu.be/mHQ1ULebMUs>.

FESTA MAJOR DE SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR: Dies 25, 26 i 27 de setembre. No es va poder celebrar la Festa Major però es van organitzar uns actes culturals coincidint amb el cap de setmana en que s'hauria hagut de celebrar la Festa Major.

CASTANYADA: Dia 31 d'octubre. *Missatge de l'equip de govern per la castanyada.* <https://youtu.be/lr2X8zxOnVc> **I En Carbassó i la castanyada.** En aquest vídeo en Carbassó va explicar als menuts com fer panellets a casa: <https://youtu.be/D-lcgS9Am9w>.

Josep Lluís Castell i Valls

ACTES CULTURALS EMMARCATS DINS LA NO FESTA MAJOR

El cap de setmana del 25, 26 i 27 de setembre s'havia de celebrar la Festa Major de Sant Miquel de Campmajor. Degut a la pandèmia de la COVID-19 no es va poder desenvolupar en el seu format habitual. Tanmateix, no es volia deixar de gaudir d'aquesta data i es van dur a terme uns actes culturals per poder celebrar que, aquell cap de setmana, Sant Miquel havia d'estar de festa. Tots els actes es van dur a terme a la pista esportiva, al costat del sindicat, ja que es podia controlar l'aforament i garantir les normes establertes de seguretat sanitària.

El divendres 25 a la nit, el grup de folk *Romani* va fer un concert fantàstic. Degut al fred el públic assistent va ser menor a l'esperat, però el grup no va defraudar i tothom va gaudir de la seva música.

Actuació del grup de folk *Romani*.

El dissabte 26 al matí, va tenir lloc el popular concurs de petanca, on la gent del poble va poder passar-ho bé amb aquest esport tan important a la Vall.

El dissabte a la tarda, Toniatti va començar una tarda d'espectacle familiar que petits i grans van poder gaudir i que el nostre pallasso Carbassó va concloure, arrencant el somriure i la ballaruga de tots els assistents.

El pallasso Carbassó fent una abraçada a tots els assistents.

Finalment, el diumenge 27 a la tarda, el músic bisbalenc Miquel Abras va ser el responsable de cloure els actes culturals del cap de setmana amb un gran concert que va respondre a les expectatives dels assistents.

Desitgem que l'any que ve puguem retrobar-nos amb una gran Festa Major de Sant Miquel.

Mònica Arrabal i Bustins, de l'Associació la Vall

Actuació del bisbalenc Miquel Abras.

Fotos: Josep Lluís Castell i Valls

MAIG - OCTUBRE 2020

Dia 6 de maig. Reciclós i l'Associació de Micropobles (AMC) van fer una donació de material sanitari per lluitar contra la Covid-19 (mascaretes i altres) al CAP Banyoles, a la Clínica Salus Infirorum de Banyoles i a l'hospital Josep Trueta de Girona, tal com ja van fer el dia 29 d'abril, amb una donació similar a l'Hospital d'Olot. Aquestes donacions als CAPs i hospitals propers van ser possibles gràcies als reciclos donats pels usuaris de l'aplicació Reciclós. / J.L.L.C.

El Vicepresident de l'AMC, Oriol Serrà fent entrega del material.

Dia 7 de maig. Entrevista a Oriol Serrà.

L'alcalde de Sant Miquel de Campmajor i vicepresident de l'Associació de Micropobles va concedir una entrevista, que va sortir aquell mateix dia al Telenotícies Migdia de TV3, parlant del desconfinament a les zones rurals. La podeu veure a l'enllaç següent: https://www.ccma.cat/tv3/alcanta/telenoticies/municipis-petits-i-diverses-comarques-catalanes-demanen-passar-a-la-fase-1-de-la-desescalada/video/6041888/#.X6C_IAbzm1w / G.C.

L'alcalde en plena entrevista per TV3.

Dia 10 de maig. El Col·lell va fer una donació de 500 mascaretes. L'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor va portar aquestes 500 mascaretes al CAP de Salt, ja que es va valorar que en els últims dies Reciclós i l'Associació de Micropobles (AMC) ja havien repartit mascaretes als CAPs, clíniques i hospitals propers. / R.G.

Les mascaretes entregades.

Dia 11 de maig. Els tallers de Lia Bertran també al Youtube.

La nostre veïna Lia Bertran va començar a penjar al seu canal de Youtube els tallers i contacontes que fins aleshores seguien els nens de la Vall per Facebook i Instagram, començant pel taller titulat Taller de Pasta de Sal. <https://youtu.be/qgFtz7acQEY> / R.G.

Dia 17 de maig. Publicació dels resultats del I Concurs Literari de la Vall de Campmajor a la web oficial de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor: <http://www.santmiqueldecampmajor.cat/promocio-variable/resultats-del-i-concurs-literari-de-la-vall-de-campmajor/>. També en podeu trobar més informació i les obres guanyadores a les pàgines 22, 23 i 24 de la revista Golany (núm. 48). / E.S.

Dia 17 de maig. El pallaso Carbassó, en un nou vídeo titulat En Carbassó i un nou conte de la Vanessa, va explicar a la mainada que passàvem de la Fase 0 a la Fase 1, que ja hi havia resultats del concurs literari i que no hi hauria festa de Santa Quitèria. També els va recitar un poema i els va explicar que aviat tindrien una sorpresa per Santa Quitèria. Finalment, els va deixar amb la Vanessa, que els va explicar un nou conte que, en aquesta ocasió, va ser Nits de sol: <https://youtu.be/t2TLDuzVVi8>. Des d'aquesta data l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor també és a Facebook i, per tant, també podreu trobar els vídeos de l'Ajuntament i els del pallaso Carbassó a la seva pàgina de Facebook. Aquest vídeo el podreu trobar a Facebook en aquest enllaç:

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=108668620854655&id=101172124937638&sfnsn=scwspmo&extid=RGliaOJFJM R0rOEK / J.L.L.C.

Dia 26 de Maig. Taller d'Estampació – La Primavera. Nova proposta creativa al canal de Youtube de Lia Bertran. <https://youtu.be/DUCBtlrmTFM>. / J.L.L.C.

Dia 7 de juny. En Carbassó i la pluja de primavera. En aquest vídeo, el pallaso Carbassó explicava als nens de la Vall que el dilluns anterior, 1 de juny, havíem entrat a la Fase 2 del desconfinament, i que ja s'obrien bars, restaurants i altres comerços. També els va explicar com n'és de beneficiosa la pluja de primavera per a les plantes, els animals, els rius i per a la natura en general: <https://youtu.be/6m5fdLIhZdU>. / J.L.L.C.

Dia 14 de juny. En Carbassó en Fase 3. En aquest vídeo el pallaso Carbassó va explicar als nens de la Vall els canvis que hi hauria al passar a la Fase 3 del desconfinament el dia 15 de juny: <https://youtu.be/0Z-ha6HN7oc>. / J.L.L.C.

Dia 21 de juny. Dia Internacional de la Música. Els cantaires del Grup de Caramelles de Sant Miquel de Campmajor i de la Coral la Vall del Terri ens desitjaven un fabulós Dia Internacional de la Música amb un vídeo que podeu veure a l'enllaç següent: <https://youtu.be/ODJdUqL0gmo>. / G.C.

Dia 1 de juliol. Posada en funcionament de les noves bústies situades a la plaça de les Escoles per tal de millorar el servei postal al nostre municipi. L'Ajuntament va optar per centralitzar totes les bústies de la Vall en una mateixa ubicació. D'aquesta manera els funcionaris de Correus no han de voltar per tota la Vall buscant les bústies i els és més fàcil evitar errades, com per exemple deixar cartes a on no toca de la qual cosa s'adonen després, quan ja no es pot rectificar i són lluny. Per als habitants de la Vall també és molt més còmode, ja que en cas de trobar alguna carta a la seva bústia que no sigui per a ells, poden deixar-la a la bústia correcta sense haver de fer quilòmetres.

Del 22 al 30 de juny, els veïns de la Vall ja van poder anar a recollir la seva clau a l'Ajuntament, i a partir de l'1 de juliol el repartiment de la correspondència ja es va fer a les noves bústies. Es va donar de termini fins al 31 de juliol perquè qui volgués es quedés la seva bústia vella. Uns dies més tard es van anar retirant les bústies velles de les seves ubicacions. / J.L.L.C.

Les bústies velles abans de ser retirades. Foto: Alex Navarro.

Les bústies noves ubicades a la plaça de les Escoles. Foto: Oriol Serrà.

Dia 19 de juliol. Associació de Municipis i Entitats per l'Energia Pública #AMEP. L'alcalde de Sant Miquel de Campmajor va signar el protocol d'intencions per constituir l'Associació de Municipis i Entitats per l'Energia Pública #AMEP amb una cinquantena de municipis i entitats, entre els quals figuren les quatre capitals catalanes.

L'AMEP té per objectius difondre i promoure la titularitat, la propietat i la gestió públiques de les xarxes de distribució d'energia elèctrica, donar suport als municipis i desenvolupar accions per impulsar una transició cap a un model energètic just, democràtic i sostenible. A la província de Girona hi participen deu municipis que representen 123.937 habitants. Sant Miquel de Campmajor és l'únic municipi del Pla de l'Estany que forma part d'aquesta associació.

Roda de premsa de presentació #AMEP: https://youtu.be/ikaRfA_YB5o. / J.L.L.C.

Dia 21 de juliol. Tancament del pas de vehicles pel camí de Roca. L'afluència de visitants a les gorgues de Roca feia temps que anava augmentant. Això va causar algunes molèsties entre els veïns. Un dels problemes principals va ser l'acumulació de cotxes mal aparcats. Per evitar la massificació de l'espai i la degradació del paratge, l'Ajuntament es va veure obligat a prohibir el pas a tots els vehicles de persones que no visquessin ni treballassin o fessin serveis al veïnat de Roca. Es va habilitar un aparcament al camí que hi arriba. Malauradament, la llei no permet diferenciar entre veïns del municipi i la resta de visitants; per això des de l'Ajuntament es va demanar la col·laboració de tots els veïns per protegir aquest indret tan preuat, tot respectant les indicacions. / O.S.

Dia 27 de juliol. Cinquanta-set cantaires van cantar virtualment l'Himne a l'alegria de Beethoven per recordar el 250 aniversari del seu naixement, després de veure's obligats a anul·lar la XX Trobada de Cantaires del Pla de l'Estany. Uns quants representants del Grup de Caramelles de Sant Miquel de Campmajor també hi van participar. / G.C.

Dia 27 de juliol. Xarxa pública d'aigua. El mes de juliol va finalitzar l'obra d'abastament d'aigua a la zona de Cal Secretari i també a la zona del local del Sindicat. Aquesta obra es va poder dur a terme gràcies a una subvenció de la Diputació de Girona. / O.S.

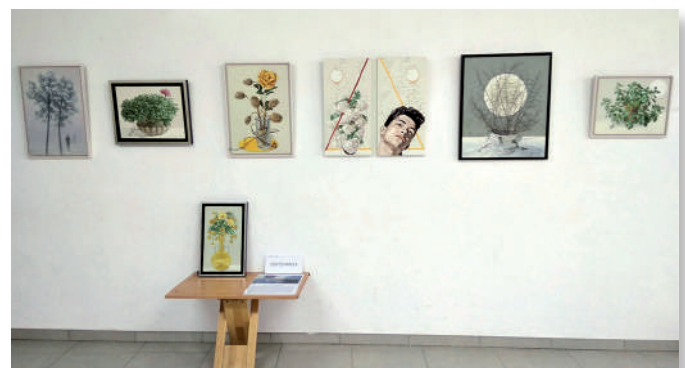
Dia 8 d'agost. 40è Trofeu Primavera Olot de ciclisme. El recorregut va discórrer per diversos termes municipals, entre els quals hi havia Sant Miquel de Campmajor. Hi va haver dues carreres: La prova Cadet homenatge a Marta Juanola, va passar pel nostre municipi pels volts de les 10.13 h. I la prova Junior homenatge a Josep Maria Carrera, va passar pel nostre municipi pels volts de les 13.55 h. / E.S.

Dies 4, 5 i 6 de setembre. Meeting Camper – Fang Aventura. Meeting Camper és el punt de trobada anual de multitud de viatgers i aventurers Overland Off-Road, un esdeveniment únic i pioner al país en el qual aprofitem per compartir vivències, demanar informació per a futurs projectes i trobar gran quantitat d'estands amb venda d'accessoris, complements, homologacions, preparadors de vehicles i fins i tot vehicles habitatge nous i d'ocasió. Apte per a tot tipus de públic: 4x4, campers, caravanes, cicloviatgers i cicloviatgeres, motoviatgers i motoviatgeres, motxilleres i motxillers, etc. / E.S.

Dia 19 de setembre. A les 12.00 h va sortir de la nostra Vall la II Clàssic Esprint del Pla de l'Estany, la segona prova de l'Off - Road Clàssic Cup. Fang Aventura per segon any va acollir la segona prova de regularitat sobre terra. / R.G.

Dia 20 de setembre. Desena edició de la cursa 100x100 TONDO. Havia de passar per Sant Miquel de Campmajor entre les 9 i les 9.45 h aproximadament, però finalment l'organització va decidir suspendre-la. / R.G.

Dies 10, 11 i 12 d'octubre. Participació en la Ruta de l'Art de Castelló d'Empúries. Josep Estarriola, veí de Sant Miquel de Campmajor, va participar en la 13a edició de la Ruta de l'Art de Castelló d'Empúries, la qual segueix essent un referent en les trobades artístiques de Catalunya. Malgrat la difícil situació epidemiològica, es va poder dur a terme amb totes les mesures de seguretat per tal de complir les normes anticovid. La Ruta va comptar amb 91 artistes establerts en 17 espais repartits per tot el nucli històric de Castelló. Josep Estarriola va exposar en el local parroquial. La mostra incloïa una selecció de la seva obra més recent, amb set quadres a l'oli sobre tela, els quals eren temes mixtos, alguns d'ells ressaltats amb textura de marbre. Els tres dies que va durar la mostra hi va passar molta gent amb ganes de gaudir de l'Art en majúscula. / J.L.L.C.

Exposició pictòrica de Josep Estarriola. Foto: Josep Estarriola.

Dies 17, 18, 19 i 20 d'octubre. Sense cobertura. Degut a un problema amb un repetidor de Movistar, els veïns de la Vall que

són usuaris d'aquesta companyia van quedar quatre dies in-comunicats, sense cobertura als seus terminals mòbils. / R.G.

Dia 23 d'octubre. Reunió de veïns telemàtica. A les 20.00 h va tenir lloc una reunió de veïns per via telemàtica, mitjançant la plataforma Google Meet, a fi de mantenir les mesures d'aïllament social. El motiu de la reunió va ser explicar als veïns el canvi en el model de la recollida de residus amb la construcció d'àrees tancades, que es durà a terme properament en el municipi, així com altres projectes i accions que l'Ajuntament ha estat planejant durant els mesos de pandèmia i que ens afecten a tots. Val a dir que entre el 12 de maig i el 30 d'octubre es va reduir en un 11 % el rebuig i van augmentar els quilos de recollida selectiva. Això és una bona notícia, ja que si augmenten els quilos de rebuig, el Consell Comarcal penalitza l'Ajuntament, que veu aug-

mentada la factura d'entrada de rebuig a l'abocador; en canvi, si es redueixen els quilos de rebuig i augmenten els quilos de recollida selectiva (reciclatge) l'Ajuntament rep una bonificació (retorn econòmic) i, per tant, augmenten els recursos propis i es poden destinar a fer més accions socials al poble. Ens hem de felicitar ja que anem pel bon camí. Una altra bona notícia és que el servei TAD de TEISA està essent tot un èxit, ja que compta amb una bona mitjana d'usuaris, la qual cosa en garanteix la continuïtat. / J.L.L.C.

E.S. Elisabet Saus. **G.C.** Gerard Capdevila. **J.E.** Josep Estarriola. **J.L.L.C.** Josep Lluís Castell. **O.S.** Oriol Serrà. **R.G.** Redacció Golany.

Notícies destacades

MILLORES A LA GI-524

A petició de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor, el Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat va fer millores en la seguretat viària de la carretera GI-524, entre Porqueres i el nostre municipi. Les actuacions dutes a terme són:

- Conservació ordinària: segues, neteges, reparació de senyals i barreres.
- Substitució dels elements reflectors de les barreres, amb un pressupost de 3.000 €.
- Tala d'arbres, branques i estassada de la vegetació, amb un cost de 73.000 €.
- Revestiment de cunetes a l'interior dels revolts, amb un pressupost aproximat de 140.000 €.

La carta de petició per fer aquestes millores va tenir el suport dels alcaldes de Porqueres i Banyoles.

Text i foto: Oriol Serrà i Madriles

CINEMA A LA FRESCA D'ESTIU

Durant l'estiu, es van organitzar tres sessions de cinema a la fresca. Aquesta activitat, habitual a la Vall, es va poder realitzar seguint les indicacions de seguretat establertes a causa de la pandèmia durant aquell moment. D'aquesta manera, es va deixar de fer el sopar que precedeix la projecció, es van mantenir les distàncies i cadascú es va portar la seva gandula.

En la primera sessió, el dissabte 4 de juliol, es va recordar Manhattan, una de les pel·lícules més famoses de Woody Allen, un autor clàssic que de tant en tant val la pena revisitar. Una excel·lent fotografia va omplir de blanc i negre la pantalla de la plaça de les Escoles. La segona sessió, el dissabte 18 de juliol, es va dedicar a un film força actual, en format de comèdia dramàtica: Captain Fantastic. L'assistència de veïns va ser prou nombrosa per veure una gran interpretació de Viggo Mortensen en el paper d'un pare que pretén educar els seus fills de forma poc convencional. Finalment, el dissabte 1 d'agost, més adreçada a tota la família, es va visualitzar l'adaptació cinematogràfica de la famosa novel·la Wonder, una història sensible que va emocionar petits i grans.

En una època en la qual les plataformes digitals dominen el mercat audiovisual, dedicar algunes nits de cel estrellat a recordar o descobrir ficcions en pantalla gran, en companyia dels veïns, continua sent una experiència que cal reivindicar i gaudir en un poble com el nostre.

Jordi Banal i Vila

FENÒMENS METEOROLÒGICS

El 24 de juliol cap a quarts de cinc de la tarda va tenir lloc un fenomen molt inusual a la nostra Vall: una seqüència d'esclafits. Un esclafit o ràfega descendent és un fenomen produït per una columna d'aire en ràpid descens que, després de fer impacte a la superfície, s'estén en totes direccions i genera vents molt forts. A diferència d'un tornado, els vents d'una ràfega descendent es dirigeixen cap enfora des del punt on piquen a terra. La durada del fenomen és curta. L'esclafit és provocat per un espai d'aire de pluja significativament refrigerada que, després d'assolir el nivell del sòl, s'estén en totes les direccions que produeixen vents forts.

Aquests esclafits van afectar punts molt localitzats del nostre municipi: en el Ritort, entre el Molí de Can Plana i Can Masdeu, una tempesta de precipitació mitjana va donar pas a una forta pedregada que va malmetre alguns cultius seguida de forts esclafits que van arrencar més d'una vintena d'arbres i van deixar-ne uns quants més esqueixats a mig tronc (verns, freixes, pollancre...). Va arribar a arrencar de soca-rel un pollancre d'1,10 metres de diàmetre, va partir pel mig una torre d'alta tensió i en va malmetre tres més, la qual cosa va provocar que gran part de Sant Miquel no tingués llum durant 5 o 6 hores. Un altre punt important va ser a la riera entre Can Petit Carrera i el passallís del Marçol, on desenes d'arbres van ser arrencats amb unes característiques i danys similars als del Ritort, sobretot freixes. I ja amb menys incidència va afectar la riera de Sant Miquel a l'alçada de Cal Fuster, on va tombar algun arbre; la zona de la plaça de les Escoles, on va arrencar l'antena de wifi, i una gran branca que caure va malmetre un dels llums del camp de futbol.

En uns dies l'Ajuntament va acordar amb l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) una important partida econòmica, que

tenen per a emergències, per a poder netejar i retirar tot el que s'havia malmès. En la visita dels tècnics de l'Agència es va negociar no només la retirada dels arbres malmesos, sinó que també s'hi va afegir la tala dels arbres que podien ser conflictius pel seu estat, dels que eren enmig de les lleres i podrien provocar taps amb possibles desbordaments si hi ha fortes riuades, a més d'una neteja dels marges i de tota la resta vegetal existent. Era una actuació important i necessària per a la bona conservació dels rius i marges. La neteja la va dur a terme una empresa contractada directament per l'ACA la setmana del 5 al 9 d'octubre.

Així va quedar l'antena de wifi.

Text i fotos: Oriol Serrà i Madriles

Pollancre arrencat de soca-rel.

Esports

PETANCA A SANT MIQUEL

A finals del mes de juny de 2020, la lligueta local de petanca es va tornar a posar en funcionament i van poder acabar així els partits que havien quedat suspesos a causa de la pandèmia per la COVID-19.

La parella guanyadora, amb sis victòries i un total de norantaset punts, van ser l'Oriol de Can Tins i en Josep del Molí.

La valoració per part de les vuit parelles que van participar a la lligueta ha estat molt positiva i en especial el grau de germanor i les ganes de gaudir plegats de l'activitat al llarg de totes les jornades.

Classificació final:

Equip:	Victòries:	Puntuació:
Josep (El Molí) Oriol (Can Tins)	6	97
Carme (El Molí) Joan (Cal Fuster)	5	81
Esteve (Can Rovira) Jordi (Can Cargol)	4	78
Joan (La Creueta) Maria (La Creueta)	4	72
Gerard (Can Cargol) Jordi (Can Coma Petit)	4	67
Jep (Cal Sastre) Pep (Cal Sastre)	3	65
Montse (Can Pons) Pere (Can Pons)	1	52
Joan (Can Barnola) Lourdes (Can Barnola)	1	50

El dissabte 26 de setembre es va celebrar el tradicional torneig de petanca de Sant Miquel. Tots els participants van fer un esmorzar de germanor, i al final del matí, l'Associació de la Gent Gran de Sant Miquel va obsequiar-los amb un pot de mel de la comarca.

Aquell mateix dissabte es va fer el sorteig dels equips per a la nova lligueta local d'enguany (aquest cop amb tres persones a cada equip i un total de cinc equips).

Equip:	Jugador 1	Jugador 2	Jugador 3
1	Oriol (Can Tins)	Josep (El Molí)	Carme (El Molí)
2	Maria (La Creueta)	Gerard (Can Cargol)	Lourdes (Can Barnola)
3	Biel (Can Sagnari)	Josep (Cal Sastre)	Pep (Cal Sastre)
4	Joan (La Creueta)	Joan (Can Barnola)	Pere (Can Pons)
5	Montse (Can Pons)	Joan (Cal Fuster)	Jordi (Can Cargol)
Reserva: Xenxo (Can Jofre)			

El dia 18 d'octubre havia de començar la lligueta local de petanca, però a causa de les restriccions aprovades pel PROCICAT es va posposar l'inici de temporada per quan finalitzin les restriccions establertes com a mesura de protecció envers la pandèmia de la COVID-19.

Susanna Reixach i Becerra

U.E. SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR

La passada temporada va ser bona per a la U.E. Sant Miquel tot i acabar amb un regust amarg i de manera sobtada. La temporada es va estroncar al mes de març a causa de la COVID-19 i es va donar per acabada. Així doncs, la vam finalitzar en quart lloc, amb 40 punts, havent jugat 21 jornades de les quals vam guanyar 13 partits, en vam empatar 1 i en vam perdre 7, i amb 43 gols a favor i 37 en

contra. Un bon balanç i, com he dit, remarco el regust que ens va quedar de no saber com hauria acabat tot.

A causa de la situació provocada per la COVID-19, hem estat treballant molts mesos a l'ombra per intentar afrontar aquesta nova temporada. Tot són imprevistos, canvis que sorgeixen de sobte i fan replantejar-ho tot, i la situació és molt complicada. La FCF (Federació Catalana de Futbol) no ens dona cap protocol clar ni instruccions de com fer front a tot el que comporta aquesta pandèmia, que és més greu en un club com el nostre, amb pocs recursos i, els pocs que tenim, gairebé segur que no podrem obtenir-los aquest any.

Així doncs, de moment vam començar la pretemporada amb els entrenaments el passat dimarts 15 de setembre i la nostra decisió va ser, per la seguretat de tots, per precaució, per la

incertesa del moment i per la falta d'indicacions clares, no jugar cap partit amistós. Igualment, aquest any tampoc no s'ha pogut celebrar la Copa del Pla de l'Estany, que es disputava sempre abans de començar les respectives competicions i en què participen els diferents clubs de la comarca.

Així mateix, l'inici de temporada tampoc és clar. En un principi està marcat per al dia 10 d'octubre, començant amb un derbi comarcal al camp del FC Serinyà. Seguim en espera de veure com avança tot.

La plantilla de jugadors, els entrenadors i els membres de la Junta segueixen igual que la temporada passada, amb una nova incorporació: el davanter Arnau Juidias, procedent de l'AE Cornellà del Terri.

Us mantindrem informats dels canvis que hi hagi i de l'inici de temporada, si la situació ens ho permet. Però principalment volem que quedi clar que totes les decisions que prenguem seran sempre consensuades i pensant en el benestar, la protecció i la seguretat dels nostres jugadors, cos tècnic i Junta, i per extensió, de les nostres feines, famílies i entorn proper.

Seguirem lluitant per fer front, dins les nostres possibilitats, a tot el que puguem. Aficionats, simpatitzants, esperem que tots estigueu bé i puguem retrobar-nos ben aviat fent el que més ens agrada.

Ara més que mai: **SOM-HI, SANTMI!**

Isabel Casals i Monell

L'última foto que tenim en grup és la del dinar de Nadal, en el qual els jugadors van rebre com a regal unes bosses i unes samarretes d'entrenament. Foto: Isabel Casals.

ORENETA CUABLANCA (*Delichon urbicum*)

Castellà: Avión común / Anglès: House martin

Figura 1. Oreneta cuablanca. Maig (2012). Flickr. Autor: www.vinehousefarm.co.uk (1.0)

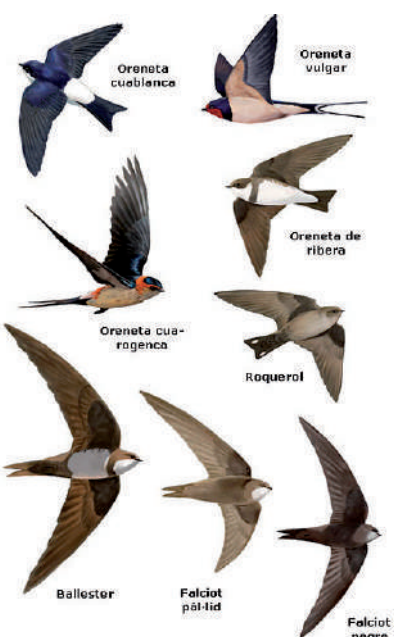

Figura 2: Orenetes, falcíots i ballesters presents a Catalunya. Orenetes.cat. Autor: Toni Llobet (CC BY 2.0)

el medi natural (el seu nom en llatí, *Delichon urbicum*, prové de "deli" i "urbs", que es podria traduir com "la que està a prop de les ciutats"). Utilitza aquest material i restes vegetals per fer boletes que serviran per construir els seus nius sobretot sota els sobresortints dels teulats de les cases (entre la façana i el teulat). En la seva construcció hi participen tant el mascle com la femella, i tarden aproximadament una setmana en acabar-lo (fins i tot menys si només l'han d'arreglar). El niu, de forma esfèrica i totalment tancat, llevat d'una petita obertura a la part superior de 2-3 cm, és totalment inconfusible amb els nius de les altres orenetes: l'oreneta vulgar i el roquerol el fan obert de la part superior, l'oreneta cua-rogenca fa un túnel d'accés molt característic, i l'oreneta de ribera no cria mai en edificis.

És una espècie monògama i colonial i normalment fa una posta de 3 a 5 ous blancs. Cada parella pot arribar a fer 3 postes per temporada. Els ous, després d'uns 15 dies d'incubació desclouen alhora. Els pollets tarden 22-32 dies a envolar i són alimentats pels dos progenitors (tot i que la femella presenta més activitat). Fins i tot alguns dels individus nascuts a la primera posta de la temporada poden ajudar els progenitors a alimentar els pollets de la tercera posta.

Moltes persones, cansades de la pila d'excrements que s'acumulen als perímetres de les cases, han optat per destruir els nius per evitar que hi tornin a nidificar. Es pot solucionar aquest problema instal·lant unes petites lleixes de fusta alguns centímetres per sota dels nius per tal d'evitar la caiguda dels excrements a terra.

Sant Miquel de Campmajor

A la Vall és molt present en masos i construccions varies. De fet, els nius que hi ha a l'Hostal i les cases adjacents són d'oreneta cuablanca.

Bibliografia i enllaços:

SVENSSON, Lars: Guia de aves. Edicions Omega. Barcelona: 2001.

<http://www.ornitho.cat> / <http://www.sioc.cat> / <http://www.nius.cat> / <https://www.orenetes.cat/>

<http://seo.org/ave> / <http://www.flickr.com/>

Classificació i descripció

L'oreneta cuablanca és un passeriforme de la família dels hirundínids (Hirundinidae) migrador estival a Catalunya. És una de les cinc espècies d'aquesta família que podem trobar a Catalunya juntament amb l'oreneta vulgar, l'oreneta cua-rogenca, l'oreneta de ribera i el roquerol. Tot i tenir una retirada morfològica amb els falcíots (negre i pàl·lid) i el ballester, aquests formen part d'una altra família, els apòdids (Apodidae).

Aquesta oreneta no presenta dimorfisme sexual (mascle i femella són iguals). És bàsicament blanca a les parts inferiors i fosca a les parts superiors: gola, pit, ventre i cobertores de sota la cua, de color blanc; i bec, cap, mantell, ales i cua, de color negre. Destaca, però, el carpó blanc (entre el mantell i la cua) que la diferencia clarament de l'oreneta vulgar (*Hirundo rústica*). Aquest tret distintiu li ha valgut el nom de "cuablanca". L'oreneta vulgar té la cara vermellosa en comptes de blanca i la cua forçada més marcada i allargada que l'oreneta cuablanca. En vol es pot veure molt clarament la taca blanca al carpó. Els individus adults presenten un to blavós a les plomes de la zona escapular (a la part superior de les ales), mentre que els joves les tenen més marronoses. El bec és negre i clarament d'insectívor: curt i punxegut. A diferència de pràcticament totes les espècies d'ocells tenen les potes plumades fins a les ungles.

Pesa entre 15 i 21 g i té una longitud de 13,5 a 15 cm. De punta a punta d'ala mesura de 26 a 29 cm.

Alimentació

S'alimenta exclusivament d'insectes que captura en vol. Cada individu pot arribar a consumir 55 kg de mosquits, pugs i mosques a l'any. Aquesta funció ambiental ha valgut la protecció legal de l'espècie tant en l'àmbit nacional com en l'internacional. La seva presència, doncs, pot ser un bon indicador de la contaminació atmosfèrica dels pobles i ciutats, ja que com més contaminat és l'aire menys insectes viuen a la zona i, per tant, menys quantitat d'orenetes hi trobarem.

Hàbitat, distribució i població a Catalunya

L'oreneta cuablanca es troba àmpliament distribuïda al continent euroasiàtic a l'estiu (període de cria) i a la meitat sud-oest del continent africà i a Birmània, Tailàndia i Cambodja a l'hivern. Se la pot veure a Catalunya des de la segona quinzena de març fins a finals d'agost (els últims exemplars poden arribar a marxar a finals d'octubre). És present pràcticament a la totalitat del territori català i nidifica des del nivell del mar fins als 2000 m d'altitud. De totes maneres, aproximadament el 80 % de la població catalana viu per sota dels 600 m. S'estima que al Principat hi ha actualment entre unes 140.000 i 205.000 parelles (davant les 185.000-270.000 parelles d'oreneta vulgar). La seva situació actual és de preocupació menor, tot i que està en declivi a Europa.

Se la pot veure sobretot en àrees rurals i a les zones perifèriques de les ciutats on el fang i les zones de conreu i bosc amb insectes són més accessibles. També se la pot veure criar en cingleres i penya-segats, tot i que ja fa molts anys que la seva presència en zones urbanes és molt superior que en

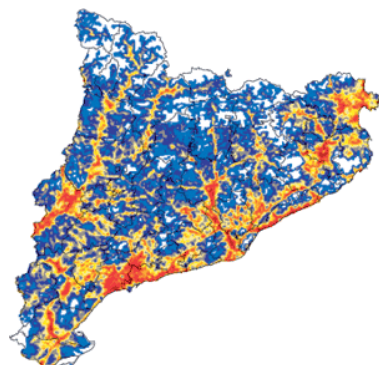

Figura 3: Mapa d'abundància a Catalunya. Extret de www.sioc.cat

Figura 4: Niu d'oreneta cuablanca. Juny (2011). Flickr. Autor: NH53 (CC BY 2.0)

L'ALL, UN POTENT ALIAT PER AL NOSTRE SISTEMA IMMUNOLÒGIC

En aquest context excepcional de pandèmia i trobant-nos a les portes d'un nou hivern, he cregut convenient dedicar aquest article a una planta molt comuna i accessible a totes les llars relacionada amb la cura i la millora del sistema immunològic. I és que a més de ser un ingredient bàsic en un munt de receptes, l'all és també un antibiòtic i antisèptic natural que podem utilitzar per combatre infeccions i mantenir un sistema immunològic fort.

Hi ha diversos factors que alteren el sistema immunològic i el debiliten, així com diversos elements que ajuden a mantenir-lo fort per poder combatre les infeccions que ens arriben del medi extern.

Factors que debiliten el sistema immunològic:

- Estrès
- Anèmies
- Contaminació
- Geopaties
- Alteracions emocionals com la depressió
- Metalls pesants com les amalgames a la boca
- Medicació com els corticoides o antibiòtics

Factors que ajuden a mantenir el sistema immunològic fort:

- Exercici físic
- Tranquil·litat
- Dieta equilibrada
- Xarxa social
- Plantes i fongs medicinals
- Pròpolis
- Vitamines
- Oligoelements
- Minerals

L'all comú (*Allium Sativum* L.): És un dels remeis més antics que coneix la humanitat, present en els llibres de medicina des de la Grècia clàssica.

Família: Liliàcies

Part utilitzada: El bulb

Propietats de l'all: L'al·licina és el principal principi actiu que fa de l'all un excel·lent remei antibiòtic i circulatori. Conté vitamines del grup B, vitamina C, E i flavonoides com la quercetina. També té minerals com potassi, fòsfor, iode, zinc i magnesi.

Indicacions: L'all és un dels millors bactericides naturals, perquè els seus principis impedeixen la proliferació de bacteris que poden causar intoxicacions o infeccions. Té unes propietats antisèptiques molt potents que poden ajudar en els casos d'infeccions bronquials, gastrointestinals o urinàries.

També és útil i beneficiós per a persones amb problemes circulatoris, ja que actua com a antitrombòtic i antiagregant plaquetari (fa que no es formin coàguls a la sang), per la qual cosa resulta molt útil per fluidificar la circulació sanguínia i ajudar davant malalties com arterioesclerosi, hipertensió, colesterol, infart de miocardi, angina de pit, etc.

Un remei molt fàcil de preparar és la tintura d'all, un excel·lent antibiòtic natural i circulatori.

Com s'elabora una tintura d'all? Quan necessitem aprofitar tot el potencial i principi actiu pur d'una planta medicinal per obtenir resultats ràpids, les tintures, juntament amb els olis essencials purs, són la millor manera de consumir les plantes medicinals.

La tintura s'empra per via interna i s'elabora després de deixar macerar la part més aprofitable de la planta, en aquest cas el bulb de l'all, durant un mes en alcohol. Per aprofitar les propietats de l'all, es macera matxucat en alcohol de 70°, en aquest cas podríem fer servir el vodka. La proporció d'alcohol i planta sol ser 1/3 de planta per 2/3 d'alcohol. Les maceracions en alcohol es guarden en un lloc fosc i fresc i un cop passat aquest mes, es colen i es guarden en pots petits de vidre amb comptagotes.

Com es pren? Es prenen deu gotes diluïdes en un got d'aigua tres cops al dia durant deu dies. Aquest remei ens ajuda tant en la prevenció com en els processos d'infeccions i problemes en el sistema circulatori. En cas d'emmalaltir es pot augmentar la dosi a vint gotes tres o quatre cops al dia.

Contraindicacions: Menors de 18 anys pel seu contingut d'alcohol, persones amb problemes d'alcoholisme, persones que tinguin problemes de fetge, com cirrosi hepàtica, fetge gras, etc. Tampoc seria indicat en persones que preguin anticoagulants.

EL CANVI CLIMÀTIC. Què hi podem fer? (3a part)

4- EL REG:

Cada cop més s'evidencien els canvis sobtats de temps i la desaparició de les quatre estacions tal com les coneixíem fins ara. El clima s'està polaritzant en llargs espais de sequera i en períodes de pluges torrencials, incloent-hi fenòmens meteorològics en zones on abans no es donaven (tornados, esclafits, forts vents o huracans, temporals...) i que afecten l'ecosistema. Contra alguns d'aquests no hi podem fer res, però sí que podem lluitar contra la sequera i combatre-la minimitzant-ne els efectes, els quals comporten disminució dels cabdals de pous i recs i fins i tot que s'assequin. El sistema que us proposem per la seva eficàcia i aprofitament de l'aigua a l'hort és el del reg de goteig o gota a gota.

En primer lloc, haurem de decidir de quin tipus el col·locarem. Avui en dia en podem trobar pràcticament a tots els centres de jardineria i botigues especialitzades. N'hi ha de moltes menes: manega rígida, cinta de goteig, cinta exsudant... A més, dins de cada tipus podem trobar el goteig a 20 cm, 30 cm, 40 cm... entre gota i gota, i estan disponibles en rulls de 25 m, 50 m, 100 m i fins a 2.500 m. Tot això ens ajuda molt a ajustar-nos a les nostres necessitats. Tot dependrà de la llargada de les fileres, de si volem una instal·lació de més qualitat o una de més econòmica que no ens durarà tant de temps i, per tant, l'haurem d'anar renovant... En tenim per a tots els pressupostos i característiques de l'hort.

L'ideal és instal·lar una mànega que farà de xarxa principal a tota una vora de l'hort (en perpendicular al sentit de les regues de cultiu) i d'aquesta aniran sortint les diferents fileres de mànega de goteig. Cada filera pot portar la seva aixeta (especials i econòmiques per a aquest sistema), la qual cosa ens permetrà regular el reg segons la necessitat d'aigua de cada cultiu.

Quan decidim quin sistema volem, ens hem d'assessorar sobre la pressió que suporta perquè no ens trobem, si treballem amb bomba d'aigua, que la seva pressió sigui superior a la que pot aguantar. Ho podem regular posant una aixeta de pas a l'inici de la instal·lació, que podem escanyar segons els metres lineals de cinta de goteig que estiguem utilitzant en cada moment.

Quins inconvenients pot tenir (si és que els podem anomenar així)? D'entrada, una inversió econòmica inicial, que serà ràpidament compensada per l'estalvi d'aigua i del nostre temps al moment de regar. Després, ens portarà una mica de feina a l'hora de preparar el reg abans de cultivar i a l'hora de recollir-lo i guardar-lo bé (es recomana si volem que ens duri molt més temps) per a la següent campanya.

En contrapartida té molts avantatges enfront d'altres sistemes més tradicionals. Primer, ens permet que mentre es va regant nosaltres tinguem les dues mans lliures per anar feinejant i no estar pendents d'aquesta tasca. Segon, si abans de plantar col·loquem la cinta del gota a gota, podem fer-ho just a on surt la gota i així l'aigua va directa a la planta. Cal tenir en compte que hi ha plantes que no volen l'aigua a tocar del peu mateix, ja que es poden podrir o agafar malalties; en aquests casos la plantarem a uns centímetres del goteig. Tercer, l'aigua va directa a la planta d'una manera lenta i eficaç, la qual cosa evita embassaments i excessos d'humitat que poden portar problemes secundaris. Quart, permet un alt estalvi d'aigua ja que només s'utilitza la que es necessita i a on es necessita. Cinquè, hi ha menys proliferació d'herbes no desitjades al voltant dels cultius, ja que en

èpoques de sequera, com que regarem només el punt que necessitem, a aquestes herbes els mancarà aigua i hauran de competir entre elles. Sisè, en els horts petits ens permet aprofitar més l'espai. Us en posaré dos exemples. El primer: si fem un cultiu de fulla (enciams, bledes, espinacs...) podem treballar amb un goteig de 30 cm entre gota i gota de manera que, en créixer les plantes, es tocan en la part aèria les unes amb les altres. Això els donarà ombra al peu, la qual cosa evitarà encara més la proliferació d'herbes no desitjades i mantindrà millor la humitat. A més, no haurem de regar tan sovint o fer-ho durant menys temps. El segon exemple és que podem aprofitar millor els espais entre fileres. Si fem tomaqueres, no els agrada tenir l'aigua a tocar del peu, perquè, d'una banda, proliferen els fongs i, de l'altra, fan una arrel petita i concentrada i, per tant, una planta poc forta i poc productiva. En canvi, si els posem el goteig, un cop ja han arrelat (els primers dies sí que l'aigua ha d'arribar a l'arrel), a uns 15 o 20 centímetre de la planta entre filera i filera de tomaqueres, aquestes tenen la capacitat d'allargar les arrels per buscar l'aigua, la qual cosa afavorirà arrels més grans i esteses que les faran més fortes i productives. És aquí on podem aprofitar per posar un altre cultiu, com enciams, a tocar de la cinta de goteig. Així aprofitem el mateix goteig per a dos cultius. A més, com que el cicle de l'enciam és molt més ràpid, quan a la tomaquera li toqui fer fruits, que és quan necessitarà més aigua, ja haurem recol·lectat els enciams i no es faran competència.

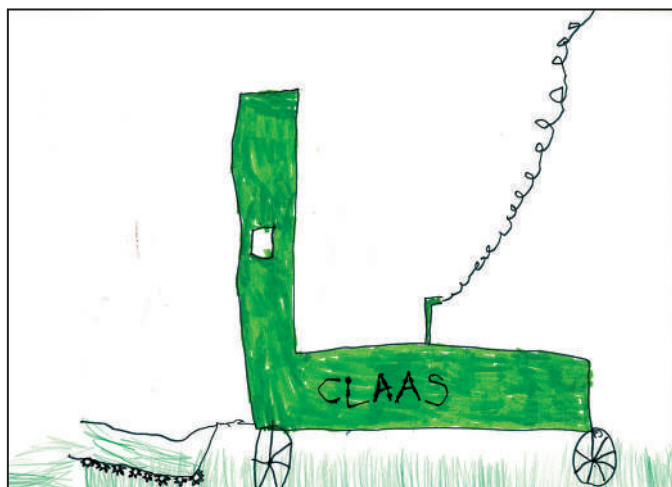
PRIMER CONCURS LITERARI DE LA VALL DE CAMPMAJOR

Agrair la participació en aquest concurs literari, que tenia com a objectiu promoure activitats culturals i lúdiques durant el confinament.

El jurat va realitzar la valoració final dels textos i les il·lustracions a través d'una sessió telemàtica. Prèviament aquests ja s'havien llegit i tenien una valoració personal dels projectes presentats. En la sessió online es va posar en comú els resultats, els requisits de la convocatòria i es va procedir a la votació i la designació dels guanyadors.

Els guanyadors van rebre un val de 50 euros per gastar en material literari o de manualitats a la Llibreria Altell de Banyoles.

Tot seguit us presentem els guanyadors i les seves obres.

Categoria 1: fins a 6 anys- Dibuix Lliure.

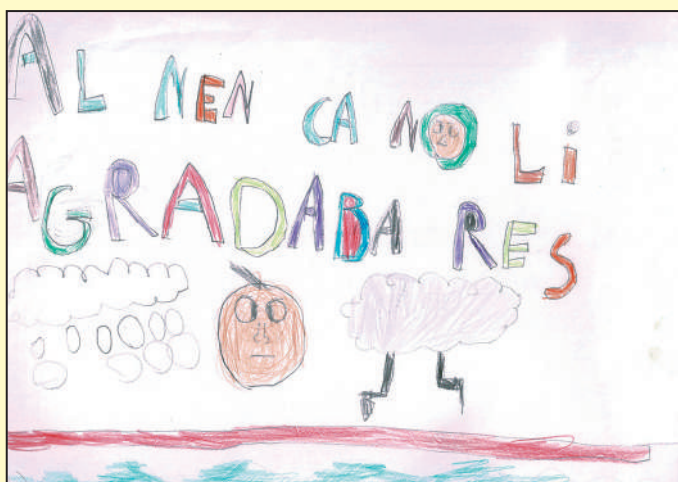
Títol: **És el temps de tallar l'herba.**

Autor: **Gil Marcé i Arrabal** (Barni)

Categoria 2: de 7 a 10 anys- Text il·lustrat.

Títol: **El nen que no li agradava res.**

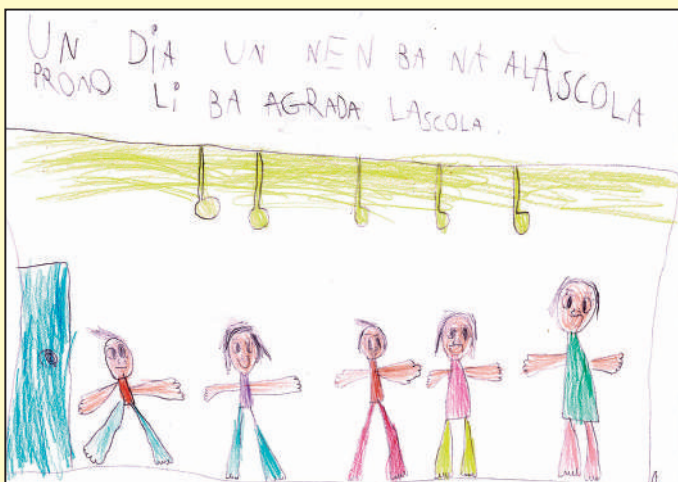
Autor: **Pep José i Pagès** (Supertractor)

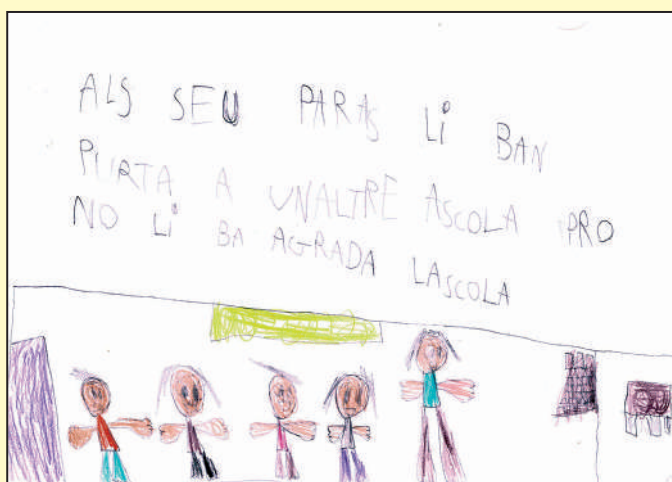
(1)

(2)

(3)

(4)

(5)

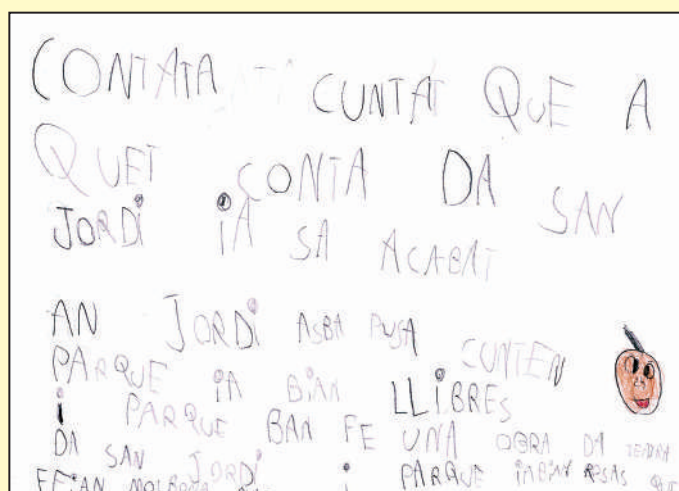
(6)

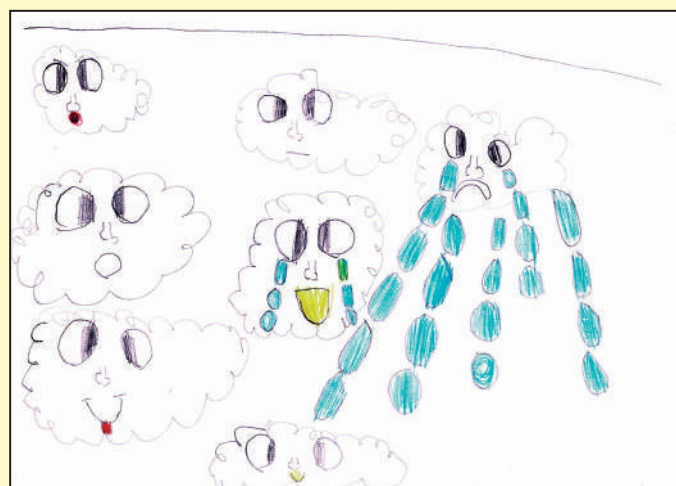
(7)

(8)

(9)

(10)

(11)

Categoria 3: de 11 a 14 anys- Text lliure.

Desert

Categoria 4: a partir de 15 anys. Text lliure.

Títol: **Magdalena de Proust i el jurat de la ploma estafat.**Autora: **Rocio Abelenda i Carrillo (Naos)**

MAGDALENA DE PROUST I EL JURAT DE LA PLOMA ESTAFAT

Crec que hi ha un magnetisme estrany per certs indrets. Jo el percebo sovint, sobretot si en aquests llocs hi ha pedres. És un dels motius que em va fer decidir per assistir a les trobades de la singular Societat Literària de la Magdalena de Proust. Endinsar-me dins les cambres, els passadissos i els espais privats de castells, masies, cases senyoriales, ruïnes i paratges insòlits, no té preu. És veritat que l'assistència a les trobades m'obligava a escriure, a llegir, a no perdre l'habilitat si és que en tinc, igual que em permetia relacionar-me amb lletraferits i personatges amb els quals sinó fos per la literatura no tindria gens de relació. Així és que vaig acceptar la proposta d'en Norfeu Matamala d'entrar a formar part d'aquesta societat literària que havia creat després d'una acurada selecció entre els alumnes i els professors de l'Aula d'Espectacle de Girona. Del claustre de la Mercè vam passar a trobar-nos als llocs més inspiradors, històrics i privats d'arreu del territori català. En aquell moment no sabia ben bé on em ficava, però compartir escrits, lectures, pensaments literaris i filosòfics en aquests espais m'atreia en excés, era com entrar a formar part d'una pintura.

La trobada on tot va començar a esmicolar-se la vam celebrar al Castell de Falgons. En Norfeu i altres membres de la societat tenen contactes sorprenents amb propietaris de castells, masies, cases senyoriales, indrets singulars però sobretot molt privats. La veritat és que no sé com s'ho fan. La qüestió és que no em va costar gaire acceptar la invitació per gaudir d'un sopar de canapès i altres frivoltats acompanyat de bons vins, cedits -també no sé com- per cellers de renom. Aquella nit em vaig voler arraconar de la resta amb la típica excusa d'anar al lavabo. Necessitava perdre'm per algun racó, algun indret més privat, més íntim on intuir com vivien segles abans. Quan ho vaig aconseguir em va embriagar de nou l'estranya sensació d'estar vigilada. Aquella sensació d'una presència invisible que m'observava. Aquests pensaments em van fer oblidar l'acte al qual assistia i que m'havia separat del grup per buscar els serveis o un minúscul lavabo, que és el que al final vaig aconseguir trobar. Quan en vaig sortir, unes veus que s'acostaven em van fer arraconar-me a la foscor entre el que intuïa que era un armari i una porta. No sé perquè se'm va ocórrer respirar pràcticament en silenci i escoltar d'amagat el que deien. Vaig reconèixer de seguida la veu del professor Arnald i la de la seva amiga Laura.

—No li veig la dificultat. Ho he fet dues vegades i en totes dues ocasions he guanyat. Ningú s'ha adonat. No comproven si un text ha estat o no publicat i tampoc es miren si aquell escrit ha estat premiat en un altre concurs. Ho detallen a les bases perquè hi ha d'haver una normativa però no tenen temps de comprovar si aquella quantitat de textos presentats compleixen fil per randa les bases. Creu-me. Ho podem fer. — Era la veu del professor que va fer una pausa. Vaig intuir pel soroll que ho va fer per beure un glop de vi i assaborir-lo com un expert. Crec recordar que havia optat per un Puntipart de la Vinyeta.

—Trobo que hi ha molt de risc pel que realment es guanya. No

ho entenc, sincerament. Podries provar d'escriure altres relats, fins i tot poesia, tot se't dona bé— li va respondre la veu de la Laura, tan femenina i sensual com tot el seu cos. Des de que havia arribat al grup, els homes només tenien ulls per ella. És perfecta, guapa, bon cos i intel·ligent.

—Ja ho faig, creu-me. Tot i que la inspiració costa, les muses han marxat, però jo ho intento. Ja crec, però aquest relat agrada i molt, i tot i que al principi tenia escrúpols, ara només penso en treure-li tot el suc possible. A la merda -i ho sento per l'expressió- les adulacions de crítics, editorials, llibreters o lletraferits estúpids amb societats literàries d'amargats que no s'atreixeixen a escriure pel què diran, per si el text és bo o no. Tots amb les seves pors i les seves diarrees mentals. — va vomitar el professor en un atac d'autèntica sinceritat.

—Gràcies per fer-me partícip de tanta merda! —li va respondre la Laura amb un punt molt amarg a la veu.

—Perdona, reina, però evidentment això no va per tu, sinó no et faria còmplice dels meus pensaments. Mira, els pocs diners que hi guanyo em serveixen per tapar forats, com es diu vulgarment. Com diu l'estimat Antoni Puigverd: —Potser sense saber llatí, el sentit d'aquest vell refrany: '*Carmina non dant panem*'. El càntic, és a dir, el poema no serveix per fer-se ric. Però t'ajuda a caminarll. — —Carai, vaig pensar, —se sap d'una tirada un text d'en Puigverdll.

—Diners? Et deu apujar encara més l'ego.

—També, ho reconec.

—I quan et demanin els de la Magdalena de Proust que llegeixis el nou relat guanyador, què faràs?

—En el cas que guanyi... —la veu del professor es va tornar més melosa— donaré llargues i al final llegiré un dels molts relats que tinc enterrats per casa. Evidentment no tornaré a llegir el mateix. De totes maneres ja t'avanço que començo a estar tip de la pedanteria d'en Norfeu, el cinisme de l'Àngel, els acudits fàcils d'en Cinto i la frustració literària de l'Amèlia...— en sentir el meu nom la respiració se'm va accelerar i ells ho van notar.

—Hi ha algú aquí... Silenci.

—No, dona, és un castell antic i tot cruix... —va tornar a recuperar la veu embafadora d'amant— El que deia, vull deixar aquesta estupidesa de la societat literària, no estem a Hollywood, o almenys distanciar-me, i així no hauré de llegir els meus relats guanyadors.

—Vols dir el teu únic relat guanyador.

—Això mateix, reina. Bé, però anem al gra... em permetràs enviar el relat a nom teu al concurs de Terrassa? Haig de ser dona i com veus encara no ho he aconseguit tot i aquest punt de suspicàcia femenina que tinc. —vaig notar que el professor se li acostava més i que pels sorollets l'estava besant.

—Fes-ho... mmm... ja saps el que sento per tu. Estic disposada, malgrat que no ho acabo de veure tant clar com tu, que no ens

acabin enxampant. Em conformo amb un sopar si guanya el teu relat... un sopar romàntic i així de pas comprovaré la teva teoria dels concursos literaris, els jurats i la poca connexió entre ells...—la veu de la Laura semblava la d'una gata, si és que aquestes bestioles poden parlar. Ronquejava.

—No esperava menys de tu. Tornem amb el grupet d'intel·lectuals frustrats abans que ens trobin a faltar.

Em vaig quedar uns segons en silenci, paralitzada. Però una veu em va tornar a la realitat. En sortir de la foscor em vaig trobar amb l'Àngel.

—M'has espantat!

—Qui et creies que era? El comte Despertaferro? Fa estona que has anat al lavabo. Ens preocupava que t'haguessis perdut dins el castell!

—Tampoc és tant gran per perdre'm, simplement admirava els racons i no m'he adonat del temps.

—Sol passar... fas cara d'haver vist un fantasma. Insisteixo... si has detectat alguna presència estranya d'aquestes que tant t'agrada descriure en els teus relats de terror, miss Mary Shelley, m'ho podries explicar...

—Sovint la realitat supera la ficció. Tot t'ho agafes en conya!—me'l vaig mirar empipada però abans que contestés, vaig intentar esbossar un somriure— Una coseta... si tu escoltessis a algú que diguem ... d'alguna manera s'ha saltat la legalitat per obtenir alguna cosa...ja m'entens, oi? Tu el delataries?

—Miss Marple, podries ser més precisa? Aquesta legalitat és un assassinat? Un robatori?

—No, no... és una cosa més petita, però moral i èticament reprovable.

—Ui, la moralitat i l'ètica! Ambdues estan sobrevalorades, creu-me. Sinó trec un profit personal ja sigui material o de satisfacció del meu ego... jo callaria, deixaria fer.

—M'ho temia que diries això!

—Doncs, per què preguntes? Però digues de què es tracta...

no em deixis amb el misteri! Abans he vist sortir al professor i al bombonet de la seva amiga... què han fet aquests dos?

—Veniu o què? —la veu d'en Norfeu em va salvar de contestar.

Nit cremada, nit perduda. La vetllada es va escapolir entre les pedres, la foscor i el vi de l'Empordà. Del cap no em podia treure el que havia escoltat i no parava de donar-li voltes mentre defugia les mirades i els somriures de l'Àngel.

Els dies següents van ser de boira total. No podia concentrar-me. Així que em vaig decidir per buscar a Internet tota la informació possible sobre concursos literaris, premiats... i efectivament, gratant una mica, la brutícia va sortir, però jo era incapaç de delatar-ho. En la següent trobada de la societat literària, aquesta vegada al Castell de Sant Mori, em vaig assabentar que la Laura havia guanyat el concurs literari del Dia de la Dona de Terrassa. La Laura es va excusar de no haver dut el text i en la següent trobada al Castell de l'Alberch, a Corçà, ni un ni l'altre es van presentar. I jo continuava callada. I l'Àngel m'observava divertit i juganer.

Finalment l'escàndol va esclatar en el concurs de Manresa i tot, de cop i volta, va surar a la superfície. No van ser tres concursos, sinó cinc, guanyats amb el mateix relat, que realment era bo, molt bo. L'Àngel va aconseguir lligar caps entre la conversa que vam tenir a Falgons i l'escàndol literari. El seu cinisme i les seves indirectes van anar a més. I entre aquesta pressió desvergonyida de l'Àngel, que gaudia amb la meua mala consciència no declarada, i les crítiques constants —abans adulacions desmesurades— dels membres de la societat literària contra el professor i la Laura, em van fer optar per deixar La Magdalena de Proust, malgrat els castells, les masies, les pedres i els misteris estil Lovecraft que destil·laven.

El meu desfici va continuar en silenci. Remordiments, poques ganes d'escriure i de llegir... fins que un dia em vaig adonar que tot el que vivia es podia narrar.

No hi ha millor ficció que la mateixa realitat.

NAOS

Els nostres caçadors

SOCIETAT DE CAÇADORS DE SANT MIQUEL DE CAMPMAYOR. TEMPORADA 2020-2021 APC 10247

SENGLAR: La temporada va començar el dia 6 de setembre de l'any 2020, però la COVID-19 ens va marcar l'agenda. El primer punt en què ens va afectar va ser el fet d'haver d'acabar la temporada 2019-2020 quinze dies abans del que estipulava el calendari. En segon lloc, ens va privar del tradicional dinar de final de temporada, que venim celebrant fa molts anys els propietaris i els caçadors. A partir del dia 1 de juny vàrem entrar en fase 2, la qual cosa ens va permetre a totes dels persones de la zona sanitària on hi ha el vedat poder circular lliurement i fer esperes i batudes per defensar dels atacs dels porcs senglars els camps i les collites dels nostres pagesos i propietaris, que tant s'ho mereixen. Ens va saber molt greu que no hi poguessin participar tots els companys, però ells ho van entendre i sabien que la culpable que no poguessin venir era la situació provocada per la COVID-19.

CABIROL: Aquest any la temporada del cabirol al nostre vedat

de Sant Miquel de Campmajor va començar el dia 1 de juliol en la modalitat d'esperes i només per a mascles i va durar fins al dia 14 d'agost, i des d'aquesta data fins al 25 d'octubre, per a ambdós sexes i en qualsevol modalitat.

MITJA VEDA: Tudó i tórtora vulgar. Període de dies hàbils: 23 i 30 d'agost i 6 i 13 de setembre.

El resultat de les peces capturades i altres modalitats d'esperes del cabirol es donarà en el resum de final de temporada en el proper número de la revista Golany.

Esperem que tots puguem superar aquests moments difícils. De ben segur que tots junts ens en sortirem.

Pere Teixidor i Ramió

LITOLOGIA DE LA VALL DE CAMPMAJOR NO UTILITZADA EN MURS EXTERIORS (IV)

En articles anteriors s'ha fet referència a les roques que afloren a la Vall de Campmajor i a la litologia dels murs exteriors d'edificis religiosos i civils. La marga i el guix són roques que tot i trobar-se a la Vall no s'han utilitzat en murs exteriors. A l'església nova del santuari de Santa Maria del Collell s'han utilitzat calcàries nummulítiques.

6. Les margues

Aquestes roques es varen descriure geològicament en el número 38 del Golany (2n semestre de 2015).

Com que són molt toves i friables es meteoritzen i s'erosionen amb molta facilitat, disgregant-se en petits trossos. Per aquest motiu, tot i ser molt abundants, no s'observen en els murs. Es poden utilitzar per a la fabricació de ciment i per fer correccions químiques en terres de conreu àcides pel seu elevat contingut en calci.

Fig. 1. Marga blava

Fig. 2. Marga molt disgregada

7. Els guixos

Aquestes roques es varen descriure geològicament en el número 40 del Golany (2n semestre de 2016).

Els afloraments a la Vall són molt menys abundants que les margues. Són roques força solubles, afectades fàcilment per la meteorització i l'erosió, i per això no utilitzables com a material de construcció de murs exteriors. De totes maneres tenen moltes aplicacions en àmbits de la construcció i d'altres, especialment amb els productes que s'obtenen quan es sotmeten a temperatures altes i també per fer correccions químiques en terres de conreu.

La seva solubilitat també es manifesta quan estan sotmeses a la circulació de les aigües freàtiques, la qual cosa origina els enfonsaments de la Vall de Campmajor i de la zona de Banyoles.

A la Fig. 3 s'observa un bloc de guix que ha estat poc temps en contacte amb l'atmosfera, a la Fig. 4 ja s'han originat canals provocats per la circulació de l'aigua i a la Fig. 5, el desmantellament és total. Aquesta morfologia és característica del paisatge càrstic.

El guix, i especialment l'alabastre (varietat de gra fi), s'utilitzen com a roques ornamentals (escultures i altres elements artístics), però en espais interiors, tot i que s'ha de tenir cura de la seva evolució ja que la humitat sempre hi serà present. A la Fig. 6 s'observa el panteó reial del Monestir de Poblet (s. XIV) amb les escultures d'alabastre originari de les guixeres de Beuda.

Fig. 3. Bloc de guix

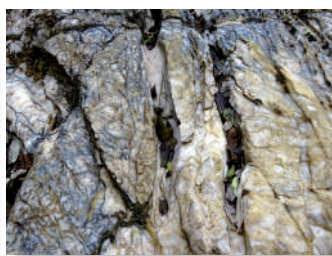

Fig. 4. Canals de dissolució del guix

Fig. 5. Detall de la morfologia càrstica en el guix

Fig. 6. Panteó reial (s. XIV). Monestir de Poblet

8. Les calcàries

Les calcàries són roques sedimentàries formades per la precipitació fisicoquímica del carbonat càlcic —i petites quantitats d'altres components— en aigües marines i continentals. N'hi ha una gran varietat i entre elles hi ha el travertí, que és d'origen bioquímic format en medis continentals (lacustres i fluvials). El travertí es va descriure en el número 41 del Golany (1r trimestre de 2017).

A la Vall de Campmajor no afloren les calcàries massisses, però a la zona de l'església santuari de Santa Maria del Collell hi ha un petit aflorament que es va utilitzar com a pedrera per construir l'església nova.

A la part esquerra de la Fig. 7 s'observen murs de l'església nova i a la part dreta, murs de l'església vella.

Els carreus utilitzats en els murs d'aquesta última són de gres i de diferents tipus de basalts (Fig. 8). La presència d'aquestes roques volcàniques es deu al fet que, molt a prop, al riu Ser quan passa pel Torn hi ha la part final d'una colada de lava procedent del volcans de Santa Pau.

A la Fig. 9 s'observen els carreus de calcària utilitzats en els murs de l'església nova amb les marques deixades per la buixarda. La relativament recent contrucció (1912-1952) i la resistència de la roca a la meteorització i l'erosió fan que estigui poc alterada. En molts carreus (Fig. 10) s'hi troben els fòssils nummulits, descrits en el Golany número 35 (1r semestre de 2014), ja que es tracta d'una calcària nummulítica. La presència d'aquests fòssils condiciona que l'alteració de la roca sigui més ràpida per les seves diferents consistències i els fòssils.

Tot i ser una roca molt resistent, la seva composició de carbonat càlcic la fa alterable a l'acció de l'aigua lleugerament àcida de la pluja i de la humitat (meteorització química), que la van dissolent lentament. Aquest efecte s'observa a la Fig. 12 en les calcàries que afloren al cap de la Barra (l'Estartit), característic de la morfologia càrstica que es desenvolupa sobre les calcàries anomenada rascler o lapiaz.

Col·laboren en aquesta morfologia les diàclasis (esquerdes) que presenta la roca, originades per canvis de pressió i temperatura a què està sotmesa a l'anar aflorant. A la Fig. 13 s'observa el rascler en superfície i les diàclasis en profunditat. La circulació de l'aigua facilita l'ampliació de les diàclasis (Fig. 14) de la mateixa manera que el que s'ha comentat de la Fig. 4. Tant el guix com les calcàries són els responsables de la morfologia càrstica.

Fig. 7. Esglésies de Santa Maria del Collell

Fig. 8. Església vella

Fig. 9. Església nova. Calcària

Fig. 10. Església nova. Calcària nummulítica

Fig. 11. Església nova.
Calcària nummulítica. Detall

Fig. 12. Detall de morfologia càrstica en
la calcària. Visió horitzontal

Fig. 13. Detall de morfologia càrstica en la
calcària. Visió horitzontal i vertical

Fig. 14. Diàclasis carstificades

EL RECTOR I ELS LLOPS

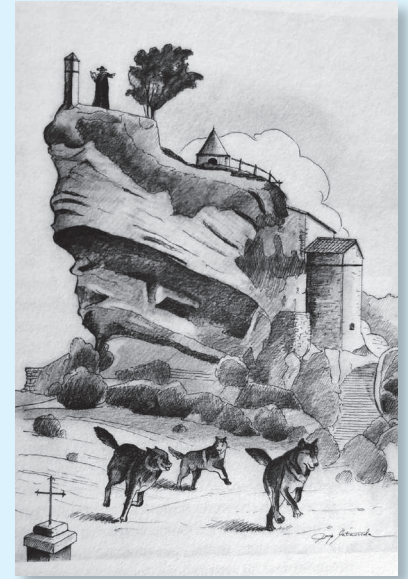
En el camí de Rocacorba, passat el pla de Sant Nicolau i entre el Puigderri i el pla de Martí, podem localitzar el clot del Llop.

El rector de Rocacorba, mossèn Salvador, pujava cap a Rocacorba i, després de passar el camí mercader, es va topiar amb uns llops amb no gaires bones intencions que el van abordar. I ell, vinga a encendre candeles per mantenir a ratlla tots els llops que li anaven al darrere. Es va girar cap a aquells animals i els demanà:

- Deixeu-me arribar a casa, deixeu-me arribar a casa i ja veureu... Ai, si us puc esquivar!

Finalment aquell rector, que trescava camins de muntanya amb la sotana empolsegada i mig espellifada, va poder arribar sa i estalvi al santuari de Rocacorba. Es diu que tan bon punt hi va arribar es va situar dalt de la roca de l'antic oratori que coronava l'enorme vaixell de pedra i, amb un llibre, va fer "màgica" i va fer desaparèixer tots els llops de la muntanya de Rocacorba per sempre més.

Mossèn Salvador Plana i Bayer (1861-1936), rector del santuari de Rocacorba, conegut com a mossèn Sabata, va ser un personatge popular que ens va deixar un bon grapat de facècies. Aquesta història segurament té el seu origen en algunes accions ben conegudes de mossèn Salvador, de quan trencava la nuvolada a escopetades o quan amb una creu plena de mirallets saludava el seu amic, el rector de Gaüses, des de l'oratori de l'ermita.

Recollida de **Tonet Riera de Can Gifre** el 15 d'agost de 2007 i publicada per l'**Àngel Vergés i Gifra** a *Llegendes del Pla de l'Estany*, 2008, i a *Quin món tan perdut! Històries d'en Xico i d'en Tonet*, 2010.

Insectes invasors

CUQUES DE LLUM VOLADORES

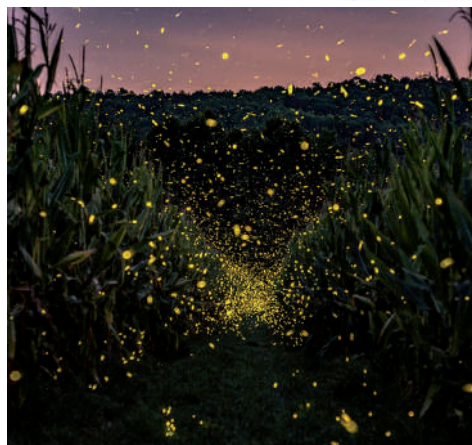
Durant les nits de l'estiu passat molts veïns de la Vall van gaudir en els seus jardins, horts o patis d'unes cuques de llum voladores que no s'havien vist mai per aquí. On més concentració n'hi havia era en el camp de futbol de la Vall.

No tenen res a veure amb les autòctones, anomenades *Lampyrus noctilucas*. Els mascles i les femelles de les cuques de llum són molt diferents. Els mascles tenen la capacitat de volar, ho fan al capvespre. La majoria de femelles, per contra, no poden volar perquè no tenen estructures prou desenvolupades per fer-ho. És per aquest motiu que solen restar a terra, o damunt les plantes, tot esperant el mascle. Per atraure'ls, emeten una llum verda intensa a la part posterior de l'abdomen durant una setmana en els mesos de juny o juliol i quan el mascle localitza una femella, la llum s'apaga.

La cuca forastera adulta sembla més aviat un escarabat petit, tant la femella com el mascle són voladors, i tenen la capacitat d'emetre llum intermitent mentre volen, des del juny i fins a finals d'agost. Viuen en concentracions de centenars en pocs metres quadrats.

D'on han sortit aquestes cuques?

No se sap. Pot ser per la importació de plantes ornamentals, ja que la fase larvària d'aquest insecte és subterrània. Una altra hipòtesi proposa que s'haurien pogut escapar d'algun lloc on crien espècies del gènere *Photinus* per a l'obtenció de luciferasa, enzim utilitzat en laboratoris per a diversos usos biotecnològics. Per exemple, es fa servir per al seguiment del desenvolupament d'alguns tumors o per trobar rastres de sang en l'escenari d'un crim. També podria haver arribat juntament amb llavors de blat de moro, ja que la ubicació de les colònies coincideix amb camps d'aquest tipus de cultiu.

Camp de blat de moro de Mieres al Torn. Foto Sílvia Puig.

Què són?

Les cuques de llum són insectes de l'ordre dels coleòpters (grup dels escarabats) que es caracteritzen per la facultat d'emetre llum a l'extrem del seu abdomen. Els escarabats que tenen aquesta facultat formen part de la família dels lampírids. En aquesta nova espècie es va descartar l'assignació a cap dels gèneres coneguts i presents en el continent europeu, sinó a un gènere americà: *Photinus*. Semblaria ser de la zona d'Amèrica Central, on n'hi ha moltes varietats. Però com que no s'ajustava a cap dels exemplars catalogats i la primera vegada que s'ha documentat ha sigut a Catalunya, es va assignar com una espècie nova descrita i batejada amb el nom de *Photinus immigrans*.

Quan fa que són pel nostre territori?

L'aparició d'aquest insecte a Catalunya es remunta al 2017, on es van anar veient en camps de conreu del Gironès, la Garrotxa i l'Alt Empordà. Ara també n'hi ha al Pla de l'Estany i al Baix Empordà.

Hem d'anar amb compte?

És una espècie exòtica i en gran expansió i, per tant, és un potencial invasor. L'adult quasi no s'alimenta, però la larva és una bona depredadora de cucs, cargols i altres invertebrats, per la qual cosa s'haurà d'avaluar l'impacte que poden tenir els milers de noves larves carnívores.

Des del Consorci de l'Estany han posat èmfasi en el fet de no agafar-ne i emportar-se-les a casa per no ajudar que es propaguin. Des de l'ens recorden també la importància de no alliberar mai cap animal al medi natural, ja que pot ser perjudicial per a l'ecosistema.

Elisabet Saus i Sala

PASTÍS DE PASTANAGA

Aquesta vegada és la Paqui Díaz i Aguilar, la **Paqui de Can Pere Pastor** la que ens ha regalat la deliciosa recepta per preparar el pastís preferit dels seus tres fills, dues noies i un noi. Molt fàcil de fer i ben nutritiu. Moltes gràcies per la teva generositat.

Ingredients:

- 300 g de pastanaga ratllada
- Ratlladura de la pell d'una taronja o una llimona
- 100 g de sucre integral
- 100 g de dàtils, figues seques, orellades, panses...
- 4 ous
- 100 ml d'oli d'oliva
- Un pessic de sal
- 150 g de farina integral
- 1 sobre de llevat
- 50 g d'ametlles

Preparació:

Ratllem les ametlles. Trossejarem els dàtils o qualsevol fruita seca que hàgim escollit. Un cop tot a punt, batrem els ous, junt amb el sucre, l'oli, la ratlladura del cítric, els dàtils i la sal per uns minuts. Ara li afegirem el llevat i la farina i batrem uns segons més. Finalment, incorporarem la pastanaga ratllada i ho barrejarem tot.

Per fornejar-ho, posarem la massa en un motlle que haurem untat amb oli i hi empolsinarem l'ametlla picada. Ho courem al forn a 180° durant 40 minuts.

Per la decoració:

- 200 g de formatge de doble crema
- 100 g de sucre llustre
- 100 g de mantega
- 1 culleradeta d'extracte de vainilla.

Heu de batre la mantega a temperatura ambient amb el sucre llustre fins que quedi cremós. Afegiu el formatge ben fred i l'extracte de vainilla. Ho batreu tot durant uns minuts i quan ho noteu sedós ja el podeu escampar sobre el pastís.

Se'm fa la boca aigua!

Recepta recollida per l'**Alex Navarro i Simón**

Entrena la ment

Àngels Navarro i Simón

Aquests quatre germans tenen unes quantes monedes a la butxaca. Sabries descobrir quantes en té cadascun d'acord amb les indicacions que et donem?

Exercicis per mantenir en forma el teu cervell
Joc d'intel·ligència.

- La Sandra té a la butxaca tantes monedes com totes les lletres dels quatre noms junts.
- L'Eva té set monedes menys que la Sandra.
- En Josep té les mateixes monedes que en Ricard i l'Eva plegats.
- En Ricard té les mateixes monedes que lletres té el nom de Josep.

Estratègia: Si vols resoldre-ho ràpidament comença per comptar les lletres de tots els noms.

Telefons

Ajuntament 972 57 46 26
<http://www.santmiqueldecampmajor.cat/>
ajuntament@santmiqueldecampmajor.cat

Ambulatori Banyoles (CAP) 972 57 25 10
 Ambulatori Mieres 972 68 04 51
Clínica Salus Infirorum 972 57 02 08
 Creu Roja 972 57 24 50
Serveid'emergències (ambulància, Mossos d'Esquadra i bombers) 112
 Parròquia (Mn. Joan Prat) 972 57 47 35
Elèctriques Bassols i Curós (urgències i avaries, 24 hores) 900 64 91 64
 Hostal (tel. públic) 972 57 07 12
Consell Comarcal del Pla de l'Estany 972 57 35 50
 Deixalleria Comarcal de Puigpalt 972 58 18 58
Megatel 972 59 67 74

Horaris

Ajuntament: A partir del dia 11 de setembre i fins al dia 25 de juny l'horari d'atenció al públic de l'Ajuntament serà:
 dilluns, dimarts, dimecres i divendres de 2/4 de 10 a 2/4 de 2 de la tarda, i dijous de 5 de la tarda a 8 del vespre.
Alcaldia: els dijous de 18 a 20 h.
alcaldia@santmiqueldecampmajor.cat
 (aconsellem demanar cita prèvia)

Atenció sanitària:

Metge: **Banyoles:** cada dia.
Mieres: dimecres, de 2/4 de 3 a 2/4 de 5 de la tarda.
Infermeria: **Banyoles:** cada dia.
Mieres: dimarts i dijous, de 8 a 10 del matí.
 (demanar hora anticipada al CAP de Banyoles).
Urgències: **CAP Banyoles:** feiners, de 8 del matí a 8 del vespre.
Clínica Salus Infirorum: cada dia, de 8 del vespre a 8 del matí, i festius les 24 hores.

Teisa: Parada a Sant Miquel (zona de la bàscula), cada dimecres i dissabte feiners: Matí, a les 8h., direcció Olot-Banyoles. Migdia, a l'1h, direcció Banyoles-Olot.

Missa (hivern):

Sant Miquel: dissabtes a 2/4 de 8 del vespre.
Falgons: l'últim dissabte de cada mes, a 2/4 de 8 del vespre.

Deixalleria Mòbil: cada tercer divendres no festiu de mes. De 9 a 13h. Al sector de la bàscula.

Deixalleria Comarcal de Puigpalt a Banyoles: l'horari és de dilluns a dissabte de 9 a 14h. (dimecres matí tancat), i a les tardes de 15 a 18h. (hivern) o de 16 a 19h. (estiu) (dissabtes tarda tancat). És un servei gratuït.

HORARI DEL TAD

RUTA MIERES					
DE DILLUNS A DIVENDRES FEINERS	Banyoles - CAP	08.00	11.00	15.00	18.00
	Banyoles - Centre	08.02	11.02	15.02	18.02
	Banyoles - Cases Barates	08.04	11.04	15.04	18.04
	Banyoles - Clínica Salus	08.06	11.06	15.06	18.06
	Banyoles - Estany	08.07	11.07	15.07	18.07
	Banyoles - Font Pudosa	08.08	11.08	15.08	18.08
	Porqueres - Cal Germà	08.10	11.10	15.10	18.10
	Sant Miquel de Campmajor	08.18	11.18	15.18	18.18
	Mieres - Carretera	08.25	11.25	15.25	18.25
	Mieres - Centre	08.26	11.26	15.26	18.26
	Sant Miquel de Campmajor	08.35	11.35	15.35	18.35
	Porqueres - Cal Germà	08.43	11.43	15.43	18.43
	Banyoles - Font Pudosa	08.44	11.44	15.44	18.44
	Banyoles - Clínica Salus	08.47	11.47	15.47	18.47
	Banyoles - Cases Barates	08.50	11.50	15.50	18.50
	Banyoles - Centre	08.50	11.50	15.50	18.50
	Banyoles - CAP	09.00	12.00	16.00	19.00

MOVIMENT DEMOGRÀFIC MAIG - OCTUBRE 2020

DEFUNCIONS:

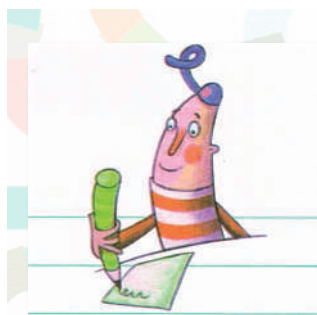
El dia 23 de juny de 2020, a l'edat de 77 anys, va morir **Carme Campolier i Serra**. Actualment vivia a Camós. Vídua de Gaspar Riera Devall.

El dia 15 de setembre de 2020, a l'edat de 95 anys, va morir **Josep M. Fàbrega i Casademont**, era natural de la Cadamont de Ventatjol.

El dia 3 d'octubre de 2020, a l'edat de 99 anys, va morir **Lola Compte i Juanola**. Era natura de la Miana, va viure a Can Brugada i al Camós. Vivía a Banyoles. Vídua de Joan Güell i Abulí, mare de l'artista Lluís Güell.

NOTA: Per tal de facilitar la publicació del moviment demogràfic, agrairíem que ens ho féssiu arribar per correu electrònic: revistagolany@gmail.com o bé trucant al telèfon: **972 57 46 26** de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor.

Solucions Entrena la ment

JOC D'INTEL·LIGÈNCIA

La Sandra en té 20,
 l'Eva 13,
 en Josep 18 i
 en Ricard 5.

FOTO DE LA CONTRAPORTADA

SANT MIQUEL DINS LA BOIRA

Fotografia presa a dalt la Mare de Déu del Món. Seria els voltants de les nou del vespre, estava el cel net sense núvols quan a la vall de Sant Miquel es va posar aquesta boirada. Un fet crec molt poc inusual, sí que a Sant Miquel és lloc de boira, més cap a la tardor i l'hivern, o primavera, això sí, però un 23 de juny, vigília de Sant Joan, a la tarda – vespre, a ple estiu és gairebé cosa impossible, jo no recordo haver-ho vist mai estant a Sant Miquel.

Vaig prendre aquesta imatge de com la boira ressegueix tota la vall en forma de vuit, o de essa. A baix en primer pla tenim la població de Besalú, a dalt el punt clar Sant Ferriol, a l'esquerra la muntanya de Sant Patllari, el fons de tot Rocacorba i Golany i més a la dreta Falgons.

Foto (2015) i text de Lluís Roura i Juanola

ROMERIA AL COLLELL DELS FELIGRESOS DE LES PARRÒQUIES DE SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR
I DE SANT VICENÇ DE FALGONS L'ABRIL DE 1973. EL RECTOR ERA MOSSÈN PIUS MASVIDAL.

Foto arxiu: Joan Sala, de Can Batista estats. Recollida per Josep Estarriola i Borrell.

SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR